

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JULY 1, 1966 — No. 756 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Evangelie - Toepassing

Het hoofd van het MacMaster Divinity College in Hamilton, Ont., Dr. N. H. Parker, is na 41-jarige diensttijd afgetreden. Ter gelegenheid daarvan heeft de Hamilton Spectator hem een vraaggesprek afgenomen. Een der vragen was wat het grootste probleem is, dat de predikant en de kerk vandaag ontmoet.

"Naar mijn persoonlijke mening," zei Dr. Parker, "is het grootste probleem om het evangelie van toepassing te maken op anderen dan de welgezeten gemeente. In denk dat de volwassen christen, die 's zondags ter kerk gaat, wel aardig goed weet hoe het evangelie in zijn leven moet worden toegepast. Maar ik ben er grondig van overtuigd, dat de onkerkelijke mens daar buiten, het niet zo goed begrijpt. Hij verstaat niet wat het met hem te doen heeft."

Dat is natuurlijk de grote vraag: hoe maak ik het evangelie toepasselijk op het leven van alle dag. Dat de kerkmens anders op dit probleem reageert dan de buitenkerkelijke is zeker. Of die kerkmens wel aardig goed weet hoe het evangelie toegepast moet worden is een andere zaak. Wij zijn er eigenlijk niet zo zeker van, dat hem dit zo gemakkelijk af gaat.

Want de toepassing van het evangelie is maar niet een kwestie van termen en uitdrukkingen, die de een beter verstaat dan de ander. Ware dit zo, dan zou het alleen een kwestie van taal zijn.

Maar de toepassing van het evangelie is een door de Geest van God geleide zelfverloochening. Dat gaat zover, dat op de duur "niet meer ik, maar Christus in mij leeft". Dat ik dus aan Zijn kant sta, mij inzet voor de verwerkelijking van Zijn Koninkrijk.

Dit strijdt tegen ons mens-zijn, ook tegen ons kerk-mens-zijn.

Het moge daarom een groot probleem zijn, om de buitenkerkelijke duidelijk te maken hoe het evangelie moet worden toegepast. Het is een even groot probleem om de kerk-mens te doen beseffen en te beleven wat het betekent "kind van het Koninkrijk" te zijn.

☆ ☆
☆

Nutteloze Offers

Wanneer het doel goed is, dan zijn alle middelen geoorloofd, zou de Jezuïetenpater Busenbaum eens hebben geleerd.

Wij hebben nu bij herhaling kunnen lezen over Vietnamese monniken, die zichzelf levend verbranden om kracht bij te zetten aan hun overtuiging, dat de militaire regering van Zuid-Vietnam vervangen moet worden door een civiele.

Men moet zich dit maar eens indenken. Dat men het met een bepaalde regering niet eens is, is niet zo moeilijk te begrijpen. Dat men zichzef in de dood stort om deze reden, is iets wat wij haast niet kunnen bevatten. Het moet voor die mensen toch wel een zeer brandende kwestie zijn.

Nu is er iemand in Japan, een zekere Mr. Matsuda, die zijn spaarpenningen gebruikt om in een lang artikel in Times (Londen) en in the New York Times te beweren, dat hij een weg weet voor de Amerikanen en Vietnamezen om de oorlog in Zuid-Vietnam te beëindigen. De man is er zo van overtuigd, dat zijn plan uitvoerbaar is, dat hij niet alleen zijn spaarpenningen er aan heeft gespendeerd, maar er aan toegevoegd heeft, dat "indien ik faal, dan zal ik mijzelf straffen met opoffering in het vuur". Daar is dus hetzelfde. Men heeft zijn eigen leven veil voor het ideaal waarvoor men strijdt.

Dit is verschrikkelijk. Ten eerste heeft men geen zeggenschap over eigen leven, maar dat zien die mensen niet in. Maar bovendien bereiken zij niet hetgeen zij beogen. Hun offer is nutteloos.

Wat een zegen zou het zijn, als dergelijke mensen wisten van de Enige, die ook hiervoor het antwoord heeft. Die ook de problemen kan oplossen, waarvoor zij zich in de dood storten. Die de Redder der wereld, ook de Redder van hun schijnbaar hopeloze situatie is. Hij weet raad, ook met Zuid-Vietnam.

Jezelf verbranden is het antwoord niet.

Jezelf geven aan de Heiland der wereld, dat is het antwoord.

De zending heeft toch wel een grote en grootse taak te vervullen.

☆ ☆
☆

Graan voor Rusland

Voor de meesten kwam het als een verrassing, toen bekend werd dat de Minister van Handel en Nijverheid, Hon. Winters, een overeenkomst met Rusland had getekend, waarbij Canada negen miljoen long tons tarwe en meel zal leveren. Het is het grootste driejarig handelsverdrag en het wordt als een "boom" voor Canada beschouwd.

Dit verdrag is niet alleen van belang voor de tarwe-verbouwers in onze westelijke provincies. Die in de eerste plaats. Maar verder zullen waarschijnlijk alle takken van de zakenwereld er van profiteren.

Het contract is zeker goed voor Canada.

Maar de medaille heeft een andere kant, waarop de Financial Times het licht liet vallen. Canada's tarwe-productie is hiermede tot 1970 opgebruikt. Maar Rusland heeft niet genoeg. Waarschijnlijk zal China meer nodig hebben, en zeker is dat India en Pakistan tarwe nodig hebben. De andere tarwe-producerende landen met elkaar zijn niet in staat om aan de aanvraag te voldoen.

Met andere woorden: we staan vrij spoedig voor een wereldtekort aan graan. Weliswaar heeft de U.S. bekend gemaakt, dat de tarweverbouw met vijftien procent zal worden verhoogd, hetgeen een 20.000.000 bushels toevoegt aan de oogst, maar zelfs dit is nog niet genoeg.

Er is zeker reden tot blijdschap over de gigantische verkoop voor Canada. Het wordt echter aanmerkelijk getemperd door de waarschijnlijkheid, dat de wereld niet in staat zal blijken te zijn aan de behoefte aan tarwegraan te voldoen.

Wat thans een "boom" voor Canada schijnt te zijn, kan wel eens een "doom" voor de wereld zijn.

UNIEKE VAN GOGH COLLECTIE BIJ AMSTERDAMSE KUNSTHANDEL

De Amsterdamse kunsthandelaar Jelle T. De Boer heeft in 32 jaar tijd in alle stilte een unieke van Gogh-collectie vergaard. Hier de Heer de Boer tijdens een voorbezichtiging van de te houden tentoonstelling van de verzameling.

Parijs en Moskou

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Voorzover men nog het gebeuren in Europa als de belangrijkste factor wil beschouwen in de internationale verhoudingen, kan men de reis van De Gaulle zien als het voornaamste feit van de laatste weken. Velen spreken zelfs van een keerpunt in de wereldpolitiek. Wij achten dit overdreven en dus niet juist. In de eerste plaats, omdat deze reis geen keerpunt is, hoogstens is zij een stap verder in een richting, die sinds lang, in overeenstemming met een historische ontwikkeling door de Franse politiek wordt gevolgd. In de tweede plaats omdat deze reis op zichzelf een onderdeel is van een veel grotere evolutie, die men kan beschouwen van Russische en dus van Oost-Europese zijde zowel als van de kant van de West-Europese, wil men, Atlantische politiek.

Reizen van regeringsleiders staan meestal in verband met het sluiten van bondgenootschappen. Zo zou men in deze reis de inleiding kunnen zien van een meer hartelijke verstandhouding tussen Moskou en Parijs. Die hartelijke verstandhouding zou dan haar oorzaak kunnen vinden in het optreden tegenover een gemeenschappelijke vijand. Inderdaad ter verklaring van een alliantie moet men meestal onderzoeken, tegen wie die verbintenis is gericht.

Ook thans moet men daarop letten. De Gaulle voert systematisch Europese politiek, zoals hij die verstaat. Hij wil een Europa opgebouwd uit zelfstandige staten, een Europa der vaderlanden. In dat Europa mag de Verenigde Staten geen overheersende macht innemen. Vandaar dat De Gaulle in veel opzichten zulk een anti-Amerikaanse koers vaart. Geen vijandschap tegen Washington, maar ook geen bevadering door Washington. In dit verband moet men ook het streven zien van Frankrijk, om de Navo-verbintenis zo uit te hollen, dat Europa de belangrijkste beslissingen zelf kan nemen. Zo is hij ook gematigd in zijn sympathie ten opzichte van Engeland en is hij zonder meer zeker niet bereid om Engeland in de Economische Europese Gemeenschap op te nemen.

Om dit tweezijdige doel te bereiken, zou De Gaulle natuurlijk geheel op eigen kracht trachten te steunen. Hij begrijpt best, dat dit voorlopig zeker niet kan. Vandaar dat hij eerst bereid was met Adenauer samen te werken in een sterk continentaal blok. Maar al gauw begreep hij dat in deze tweebond Frankrijk de tweede plaats zou innemen. Hiermede hangt weer samen de positie van de Franse troepen in de Duitse Bondsrepubliek, nadat de Franse troepen uit het Navo-verbond zijn losgemaakt. Maar bovendien heerst in Frankrijk nog altijd wantrouwen tegen de Oostelijke buur. "Het Duitse wonder" is voor de heren in Parijs heus niet zulk een aantrekkelijk gebeuren.

Daarom gaat Frankrijk onder leiding van De Gaulle weer in de geschiedenis terug en slaat De Gaulle de ogen naar het oosten van Europa.

Nu heeft Rusland zich altijd aangetrokken gevoeld tot de Franse cultuur. De Russische keizerin Katharina II dweepte met de Franse revolutieschrijvers, in het bijzonder met Voltaire. Jarenlang steunde Rusland direct of indirect de politiek van Napoleon. De tocht naar Moskou van 1812 was meer dan een incident, waartoe Napoleon zich gedrongen voelde, dan wel uiting van een staatkundig ideaal. Zo was ook de Krimoorlog van 1854 tot 1856 weer een kortstondige afwijking. Sindsdien trok het Franse hart altijd weer naar de verre vriend. In 1892 leidde dit tot een nauw bondgenootschap tussen het Czarenrijk en de linkse Franse republiek, omdat beide in het Duitse keizerrijk een gemeenschappelijke vijand zagen. Daardoor konden beide rijken schouder aan schouder strijden in de eerste wereldoorlog. De tweede wereldoorlog werd ook gedurende het grootste gdeelte samen gevoerd. En nog voor de wapenstilstand gesloten was, namelijk in het najaar van 1944 sloot de toenmalige Franse leider De Gaulle met de aanvoerder der Russen een twintig-jarig bondgenootschap, dat eerst opgezegd werd, toen Frankrijk in zijn Navopolitiek sterk anti-Russisch ging optreden. Het is dus zulk een wonder niet, dat De Gaulle ook thans weer de hand uitsteekt naar de regering van Moskou.

Nu is deze Frans-Russische toenadering voor De Gaulle geen einddoel maar onderdeel. Hij moet dus nauwkeurig nagaan, welke wijzigingen deze nieuwe verhouding ten opzichte van de andere internationale factoren veroorzaakt.

Men krijgt niet de indruk, dat hij zich ten opzichte van de Verenigde Staten en Engeland bezwaard zal gevoelen. De Russische steun zal Frankrijk sterker doen staan ten opzichte van Washington. Bovendien is het waarschijnlijk, dat de verhouding tussen Oost en West zal verbeteren, waardoor de Navo aan betekenis zal verliezen en de noodzaak van Amerikaanse interventie op de wereldpolitiek zal afnemen.

Anders staat het ten opzichte van de Duitse Bondsrepubliek. Voor Frankrijk blijft het, ondanks alles, toch noodzakelijk om met de regering van Bonn in aangename verstandhouding te leven, al was het alleen maar om in de E.E.G. gezamenlijk een overheersende rol te spelen. Maar dat betekent tevens enige steun aan Bonn voor zijn streven naar herstel van de Duitse eenheid, dat betekent afzien van de Oder-Neisse grens en de zelfstandige positie van Polen. Maar Polen is altijd een troetelkind van Frankrijk geweest en een Duitse eenheid, die de grenzen van Polen niet garandeert, is voor Rusland onaannemelijk.

Dit alles weet Erhard natuurlijk evengoed. Vandaar dat het bericht, dat De Gaulle aan Erhard heeft toegezegd, dat hij in Moskou het streven naar een herstel van de Duitse eenheid zal steunen binnen het raam van de algehele Europese politiek. Het komt er nu maar op aan, hoe men die slotuitdrukking zal interpreteren. Erhard zal dat uit lijfsbehoud doen in voor hem

(Vervolg op pag. 2)

HOE DENKT U OVER DE LANGE ZOMERVACANTIE VOOR SCHOOLKINDEREN!

Dit is het probleem dat U in *Christian Courier* (bladzijde 11) wordt voorgelegd. De vragen, die in het Engels zijn gesteld en ook in het Engels zullen worden besproken, mogen door *U* eveneens in het Hollands worden beantwoord. Niemand wordt dus buitengesloten. Iedereen kan meedoen. We stellen het op prijs wanneer de oudere high school en college studenten ook een woordje meespreken. Met het beantwoorden van de gestelde vragen zijn ze dan weer een paar uurtjes zoet!

Wij hopen, dat de lezers ons, evenals de vorige keren, weer verrassen met hun brieven.

PARIJS EN MOSKOU

(Vervolg van pag. 1)

gunstige zin. Want toegeven aan de Poolse wensen zou de neo-nazistische beweging, die in Karlsruhe haar toogdag heeft gehouden, teveel in de kaart spelen. Bovendien zou hij in de nog altijd niet gedoofde strijd met Adenauer zijn positie wel heel erg verzwakken.

Er is echter meer. De reis van De Gaulle naar Moskou is voor De Gaulle van veel meer gewicht dan voor de leiders van de Sovjetstaat. Want Rusland ziet in zijn actie tegen de Navo ook naar het Noorden en naar het Zuiden van Europa.

In het Noorden lokt nog altijd Finland. In dit land is nog altijd een sterke pro-Duitse gezindheid, die echter na de oorlog geen been aan de grond heeft gehad. Nu is men in Finland bezig zijn verhouding tot zijn buren te herzien. In de eerste plaats geldt dat Noorwegen. Dit land is door zijn lange kustlijn voor de Navo van uitnemend gewicht. Finland wil nu, tot groot genoegen van Rusland pogen zijn grenzen met Noorwegen zoveel mogelijk te neutraliseren. Indien daar geen atoombases zouden blijven, zou dit de verdediging van Rusland enorm versterken en tegelijkertijd de Navo zeer verzwakken. Dit alles past nog meer in het geheel van de Russische defensie dan een nauwer verbond met Frankrijk.

En dan heeft Rusland mede grote belangstelling voor hetgeen er geschiedt in Joegoslavië en in Roemenië. Het eerste land is al jaren een moeilijk geval. Het tweede is in de laatste maanden in een ontwikkeling, die op de duur weinig goeds belooft voor de hegemonie van Moskou in de communistische wereld. En Roemenië zowel als Joegoslavië staan niet afwijzend tegenover een toenadering tot Frankrijk.

Ook dit zal Rusland dus bij zijn besprekingen in Moskou met De Gaulle in het oog moeten houden.

Bij dit alles staat één ding vast. De reis van De Gaulle zal zeker niet het oorlogsgevaar vergroten. Door zijn politiek ten opzichte van China als ten opzichte van Rusland, twee communistische rivalen, zal hij het evenwicht versterken en daardoor het oorlogsgevaar verminderen.

Mr. L. W. G. Scholten

Mannenpraat

Als het mag zou ik nog graag even wat doorpraten over wat Mr. Schinkel in C.C. van 10 juni ten beste gaf onder het opschrift: "Vooruit of achteruit". Hij eindigt dat artikel met de vraag "Gaan we kerkelijk en geestelijk vooruit of gaan we achteruit?" Die laatste vraag beheerst eigenlijk het gehele artikel. En als ik me niet vergis is er feitelijk achter het opschrift ook een vraagteken gedacht, al werd die er dan niet achter geschreven. En Mr. Schinkel kennende, vergis ik me geloof ik niet als ik veronderstel, dat hij van mening is, dat er eigenlijk eerder van achteruitgang moet worden gewaagd dan van vooruitgang. Ik vergeet daarbij niet, dat hij verschillende dingen opnoemt, waarbij van vooruitgang moet worden gesproken. Als hij het heeft over het vele geld dat verzameld wordt en uitgegeven tot verbreiding van het Evangelie en tot leniging van verschillende noden in de wereld, dan vinden wij daarvan in het verleden geen voorbeelden. Want, zo zegt hij: "Nog nooit in de geschiedenis is er zoveel geld bijeengebracht... als nu in de laatste jaren." Ik wil dat natuurlijk in het geheel niet ontkennen, al wil ik daarbij wel graag het feit verdisconteerd zien, dat vandaag 1000 dollar niet zoveel is als zeg 30 jaar geleden. Waarmee ik maar zeggen wil dat die grote bedragen aan geld voor de zending en voor een wereld in nood niet bepaald alles zeggen.

Hiermee wil ik het loflied van Mr. Schinkel op de tegenwoordige offervaardigheid natuurlijk niet tot een treurzang degraderen. Daar denk ik niet aan. Ik zing graag met hem mee, al is het dan misschien een toontje lager. Ook stem ik graag in met wat hij zegt over de zegen die ontvangen wordt op het werk dat de kerk verricht in verschillende werelddelen. Verheugend is het inderdaad dat zovele mensen in de wereld toegankelijk worden voor het Evangelie. Groot is het aantal mensen dat op de zendingsvelden onder het gehoor komt van het gepredikte Woord. En het wordt steeds groter. En als Mr. Schinkel dat vooruitgang noemt, dan zeg ik hem dat van harte na. En wat mij betreft mogen we er dan wel inplaats van een vraagteken, een uitroepteken achter zetten. Maar ik zeg er ook nu weer iets bij. En dat is dit. Er is nog nooit een tijd geweest dat er zoveel mogelijkheden waren om de mensen, waar ook ter wereld, met het Woord van God te benaderen dan juist in deze tijd. Mr. Schinkel sprak over T.V. en radio, die zoveel beslag leggen op de geest van de mensen, waardoor het gevaar dreigt, en werkelijk ook wel bestaat, dat de mensen passief gaan worden, en alles maar over zich laten komen. Maar daarnaast mag er ook gewezen worden op wat die T.V. en radio kan betekenen en inderdaad ook betekent voor het benaderen van diezelfde mensen met de blijde boodschap.

En het "Back to God Hour" is daar om te bewijzen hoe vele mensen door middel van de radio worden bereikt. Voor dit alles is grote dankbaarheid zeker nodig. Maar ondanks dat alles valt er ook nog te wijzen op ontstellende cijfers en feiten, zoals "De Wachter" onlangs doorgaf. Ik geef er één zin hiervan door. "Een verbijsterend feit is, dat slechts 3% van de bevolking van geheel Azië Christen is, en... meer dan de helft van de wereldbevolking woont in Azië! Ook wordt in dat artikel melding gemaakt van de snelle groei van het aantal Christenen in Indonesië, namelijk in 15 jaar tijd van 2 miljoen tot 4 miljoen, terwijl het door het zendingsblad van de Geref. Kerken in Nederland in 1965 geschat werd als tot 7 miljoen te zijn gekomen. Maar van de ruim 100 miljoen bewoners van Indonesië zijn er dan toch nog ruim 90 miljoen die niet geloven.

In het licht van dat artikel en van de cijfers en feiten die het geeft gaat het met het toenemen van het aantal Christenen wel snel vooruit, maar in verhouding tot het toenemen der wereldbevolking gaat het achteruit, zodat het percentage Christenen van het geheel der wereldbevolking afneemt inplaats van toeneemt. Bij het dankbaar vermelden van het vele dat er gedaan wordt voor kerk en wereld is het goed, dacht ik, om ook deze cijfers en feiten te onthouden.

En nu geef ik nog een zin door uit bovengenoemd artikel: "Deze cijfers en feiten brengen wel een ernstige boodschap, maar mogen ons niet ontmoedigen." Dat betekent, naar ik meen, dat er nog een zeer grote taak te doen is voor de kerk, en dat het nog heel veel activiteit en offers zal vragen om het Evangelie te brengen en een helpende hand te reiken aan een groeiende wereldbevolking.

Als Mr. Schinkel het verder heeft over het winnen in de breedte en het achteruitgaan in de diepte, dan is dat ook weer iets, dat niet zo heel gemakkelijk te beoordelen is. Daarom zegt hij er ook terecht bij: "dat het soms zo lijkt". Ik denk dat ook wel eens dat er vandaag meer oppervlakkigheid is dan vroeger. En als het over die bezielende bondsdagen van zo'n kleine 30 of 40 jaar terug gaat, dan krijgt men de neiging om die goeie ouwe tijd beter te achten dan de tegenwoordige tijd. Men hoort nu ook van jeugd meetings, en men hoort er goede dingen van en ook lelijke dingen. Maar vroeger waren ook niet alle jonge mensen bezield en vol ijver voor het bondsideaal, om jonge mensen te vormen tot de strijd in Kerk, Staat en maatschappij. De neiging om de vroegere tijd te verheerlijken is vooral voor oudere mensen (en daar moet ik geloof ik, helaas, ook al bij gerekend worden) wel eens groot, maar we moeten daar maar niet te veel aan toegeven.

Dat betekent nu ook weer niet dat we het opgaan van onze jeugd in "fun" en platte pret, nu ook maar met de dooddoener moeten afdoen dat het vroeger ook wel eens aan de nodige ernst ontbrak, en dat het toen ook niet allemaal goud was dat blonk. Als dat vroeger verkeerd was, is het dat nu ook. Als er vroeger liefde van de jeugd gevraagd werd voor Gods Kerk en Koninkrijk, nu zeker niet minder. Als vroeger jongens van 18 jaar lid konden worden van een Christelijke vakorganisatie en het ook werden, dan nu, en vooral in Canada, natuurlijk ook. In dat opzicht denk ik wel eens dat de jeugd van vroeger vlugger hun verantwoordelijkheid verstond en aanvaardde dan nu. O ja, de jeugd wil in velerlei opzicht nu wel vlug zelfstandig zijn, maar of het, als het gaat over het aanvoeren van de eigen taak in de Christelijk sociale strijd, ook zo is, waag ik wel eens te betwijfelen.

Maar de jeugd leert nu langer dan vroeger en misschien komt het daar wel door. In elk geval, en daar gaat het om, vroeger riep de bijbel iedereen op tot het werk in Gods wijngaard, en dat doet hij nu nog. En wat die bijbel nog meer zegt kunnen we vandaag veel beter weten dan vroeger, omdat we gelukkig nog een groot aantal gelovige schriftgeleerden hebben die zich met al hun talenten geven om die bijbel zo dicht mogelijk bij ons eenvoudige mensen te brengen. Maar of er gebruik van gemaakt wordt is weer een andere vraag.

Ik weet echter dat Mr. Schinkel altijd probeert om op de hoogte te blijven van wat er zoal geschreven wordt in boek en blad. Maar daarom is het niet altijd aangenaam voor het vlees, wat men daardoor te weten komt. De Prediker waarschuwt er al voor, dat "uitgebreid onderzoek is vermoeienis voor het vlees", zoals Prof. Aalders het vertaalt.

En wat er vandaag zoal gedrukt wordt is zo overstelpend veel, dat men het bijhouden daarvan wel uit z'n hoofd kan zetten. En dat het dan wel eens moeilijk wordt om niet in verwarring gebracht te worden is zeer wel te begrijpen. Toch zal Mr. Schinkel het wel met me eens zijn als ik zeg, dat we daarom het lezen maar niet moeten beëindigen. We zullen er mee door moeten gaan en proberen om uit al die verschillende meningen het goede te behouden. We zouden nog wel eens kunnen doorpraten over al die dingen. Maar ons praatje is al lang genoeg.

Ik was toch blij om op deze wijze nog weer eens met Mr. Schinkel te kunnen praten, nu ik niet meer regelmatig met hem omga, omdat we nu verder van elkaar wonen. Ik zeg het misschien wel wat anders, maar als het over deze dingen gaat, staan we dicht bij elkaar, en zoeken om dezelfde zaak te bevorderen. Dan kunnen we wel eens ongerust worden als we van die verschillende meningen lezen, maar tenslotte zouden we ook niet willen dat ieder maar ja en amen zegt op wat een ander zegt. Het moet mogelijk blijven dat we naar elkaar luisteren, ook al zien we niet alles precies gelijk.

C. Overgaauw,
Sarnia, Ont.

In Wisconsin vergeet men de fietser niet

In elke staat of provincie wordt allerwege aandacht besteed aan de verbeteringen van de snelverkeerswegen. De enkele fietser wordt over het hoofd gezien. Immers: de automobilist is koning! De amerikaanse staat Wisconsin maakt echter een uitzondering, waar op 22 mei een 'bikeway' van 300 mijl werd geopend. Dit is het eerste rijwielpad in Amerika en zover ons is bekend in Canada. Het pad loopt van Kenosha bij Lake Michigan naar La Crosse aan de Mississippi. Liefhebbers van de rijwielsport kunnen hier hun hart ophalen, want het rijwielpad gaat door bosrijke en enigszins heuvelachtige gebieden, waarin zich veel meren bevinden. Om de rijwielsport aantrekkelijker te maken wordt de mogelijkheid geboden om een gedeelte per auto te gaan en de rest van de trip op een opvouwbare fiets af te leggen. Iedereen die geïnteresseerd is om de spieren nog eens weer op een ouderwetse manier te strekken, kan bij het Wisconsin Conservation Department, Madison, Wis. nadere inlichtingen verkrijgen.

ZÓ VERBRUIKT U MINDER BENZINE
TIPS VOOR EEN LAGER BENZINEVERBRUIK
GPD
idt niet te hard, hoge snelheden
dubbelen het benzineverbruik
Het van snelheid veranderen moet altijd uiterst gelijkmatig gebeuren
Trek rustig op, een snelle start vraagt veel meer benzine dan een beheerst optrekken.
Schakel tijdig naar een hogere versnelling, dit spaart U benzine
Gebruik de choke alléén als het werkelijk noodzakelijk is en dan nog zo kort mogelijk.
Laat de motor zo min mogelijk stationnair draaien en laat hem niet "warm" draaien.
Voorkom onnodig schakelen en remmen

Immigrant Society Grand Rapids geeft welverzorgd boekje uit

The Dutch Immigrant Society te Grand Rapids, Michigan, heeft zojuist een welverzorgd boekje uitgegeven om meer bekendheid aan het steeds groeiende werk van deze jonge organisatie te geven.

Het 48 pagina's tellende boekje ziet er fleurig uit. De omslag is versierd met de vlaggen van de Verenigde Staten en van Nederland. Recente foto's van President Johnson en H.M. Koningin Juliana onderstrepen als het ware de situatie van de immigrant, die met volle belangstelling en inzet van zijn gehele persoonlijkheid zich een plaats in de nieuwe wereld eigen wil maken doch daarbij zeker niet ineens zijn oude vaderland, waaraan hij zo veel te danken heeft, wil vergeten.

ORGELCONCERTEN

De bestuursleden van de vereniging hebben vrijwel allen een bepaalde fase van het werk der Immigrant Society beschreven. Al lezende hebben wij wel begrepen, dat er achter de schermen heel wat werk dient te worden verzet om het verenigingsleven goed te doel reilen en zeilen.

Het ledental stijgt met de week, en dat is zeker niet alleen toe te schrijven aan de chartervluchten naar Nederland, maar voor een groot deel ook aan de vele filmavonden, die altijd weer volle zalen trekken, aan de Kerst- en Paaswijdingssamenkomsten of bijzondere avonden, zoals verleden maand, de in Amerika toerende Voorburgse organist Wim van der Panne enige orgelconcerten verzorgde.

Een bijzonder onderdeel van het werkprogramma van het laatste jaar was ongetwijfeld Robert Brouwer's foto-show: kleurenfoto's, die op drie filmdoeken worden geprojecteerd, het resultaat van een reis naar Nederland, die hij op verzoek van de Immigrant Society had gemaakt.

BIJDRAGEN

De directeur van de Netherlands Information Service, te Holland, Michigan, de heer W. C. Wichers, vertelt in een informatief artikel over het veelzijdige werk van zijn bureau. Regelmatig komen verzoeken om inlichtingen over Nederland binnen van studenten, leraren en onderwijsinstellingen en de beantwoording van dergelijke brieven brengt heel wat werk voor de Information Service met zich. Bovendien vervult dit bureau een bemiddelende rol bij de distributie van de honderden "ingeblikte" radio-programma's van Radio Nederland Wereldomroep naar radiostations in 20 staten van Amerika. Kranten en andere publiciteitsmedia ontvangen ook regelmatig volledig bijgewerkt voorlichtingsmateriaal via het bureau in Holland, Michigan.

De heer T. Cnossen, die als bestuurslid van de Christelijke Emigratie-Centrale tientallen jaren een vooraanstaande plaats in de emigratiebeweging heeft ingenomen, schreef voor de Dutch Immigrant Society een artikel, waarin hij de betekenis van de emigratie vanuit een bijbels perspectief bekijkt.

De hoofdredacteur van Calvinist-Contact, de heer D. Farenhorst, vertelt in een bijdrage over het belang van een goed functionerende immigrantenpers, welke het nieuwe vaderland van de immigrant beschouwt vanuit de achtergrond van de eigen historie.

A. Velthoen.

Gratis onderwijs in Engels in Toronto en Hamilton

(Canadian Scene) — Zij die daarvoor interesse hebben kunnen deze zomer gebruik maken van de gratis spoedcursussen in de Engelse taal, die door de regering van Ontario worden aangeboden. De cursus wordt op vier avonden per week gehouden en duurt in het geheel zes weken. De cursus begint op 11 juli en eindigt op 19 augustus en de lessen zijn op maandagavond, dinsdagavond, woensdagavond en donderdagavond, iedere keer van 7.30 tot 9.30 uur. U kunt zich daarvoor opgeven op 4 juli, 's avonds om 7.00 uur aan de Toronto Central Technical School, 275 Lippincott Street en aan Hamilton's Central Secondary School, 192 Wentworth Street North. Verdere inlichtingen kunnen worden verkregen op de volgende telefoonnummers: Toronto 365-2285 en Hamilton 527-3811.

De cursus, die georganiseerd wordt door de Ontario Citizenship Division, in samenwerking met de schoolbesturen in Toronto en Hamilton, zijn bedoeld voor mensen die pas in Canada zijn aangekomen en helemaal geen Engels kennen, mensen die wel wat Engels kunnen spreken, maar het beter moeten leren schrijven om vooruit te kunnen komen; voor handelslieden en vaklieden die zich in hun eigen "vaktaal" willen bekwamen; vrouwen en moeders van pas aangekomen immigranten die anders weinig in aanraking komen met Engels sprekenden.

De leerlingen worden geplaatst in de klassen die het best aan hun bepaalde behoeften beantwoorden. Zij worden onderwezen door onderwijzers, die een speciale opleiding voor dit doel hebben gehad: Teaching English as a Second Language.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

DE ADDICTS

②

Het schijnt dat onze tijd zich uitstekend leent voor het gebruik van bedwelmende middelen. Velen gaan gebukt onder het gevoel van doelloosheid in het leven. Om deze uitzichtloosheid nu voor een poosje kwijt te raken gaat men over tot het gebruik van Marihuana. Anderen voelen zich in onze over-georganiseerde maatschappij slechts als een nummer en zien in het L.S.D. middel een mogelijkheid hieraan te ontkomen. Volgens hen wekken dergelijke middelen de sluimerende creatieve krachten van de mens op, zodat de mens weer eens zichzelf is. Men spreekt vandaag zelfs over de L.S.D. cult. Het wordt een soort godsdienst!

Kleps, die de leider van een nieuwe beweging schijnt te zijn, de Neo-American Church genoemd, verklaarde onlangs voor een U.S. subcommissie dat zijn groep de Rooms Katholieke Timothy Leary als een geestelijke vader beschouwde. (Mr. Leary, een 45-jarige psycholoog, werd in 1963 aan Harvard Universiteit ontslagen omdat hij de studenten gebruikte voor het experimenteren met L.S.D.) Kleps beschouwde zijn gevangenneming als een inbreuk op de amerikaanse rechten van godsdienstvrijheid.

Wij willen ons onthouden een oordeel uit te spreken over de uitwerkingen van L.S.D., aangezien de studie over dit middel nog in volle gang is. Men moet dan ook de sensationele krantenberichten over het L.S.D. middel met een korreltje zout nemen.

Wij willen er alleen op wijzen dat de 'drugs' momenteel als positieve waarden worden gepropageerd, waaronder men verstaat dat men door het gebruik van deze middelen in staat is de sluimerende krachten en gewaarwordingen te doen ontwaken en de creatieve krachten, die er ongetwijfeld in de mens verborgen zitten, tot ongekende bloei te brengen. Moet men echter deze krachten opwekken (men spreekt van 'expanding consciousness') ondanks het gevaar lichamelijk en geestelijk er uiteindelijk aan ten onder te gaan? Deze vraag wordt in de individualistische levensbeschouwing (existentialistisch getint) vaak genegeerd.

Aangezien deze 'religie' nogal opgang maakt in bepaalde kringen (studenten, artiesten en 'beatniks') is het begrijpelijk, dat men van regeringswege maatregelen gaat nemen om de verkoop van deze middelen aan banden te leggen. Sociale instellingen blijven evenmin achter. De studie van addicts wordt ter hand genomen en alles wordt in het werk gesteld om de toename van addicts te voorkomen.

EEN LANGE WEG

In het weekblaadje van één van de amerikaanse ziekenhuizen voor addicts, "Riverside Journal" stond een gedicht van een van de patienten waarvan de laatste regel luidt:

Between the two worlds —
the road is long.

Inderdaad, de weg van de wereld van de addict naar de wereld van ht normale mensenbestaan is een lange en moeizame weg. Want de verslaving aan de bedwelmende middelen is een hardnekkige en gecompliceerde ziekte, die niet met een eenvoudig middel is te genezen. Zelfs addicts, die jarenlang in een inrichting of gevangenis zijn opgesloten geweest, keren na hun vrijlating tot de bedwelmende middelen terug.

Men is er dan ook niet klaar mee om de addict voor een tijd van het gebruik van de verwoestende middelen af te helpen. Deze 'physical withdrawal' is slechts de eerste stap op de lange weg naar beterschap. Er moet nog heel wat gebeuren alvorens het bevrijdende doel is bereikt. In vele gevallen moet de verslaafde ook lichamelijk weer op krachten komen. Dit is nóg niet voldoende om de addict over het dode punt heen te helpen. De patient moet aan een psychisch onderzoek worden onderworpen. Want vooral bij de addict, zoals wij reeds in ons vorig artikel hebben opgemerkt, schijnt de psychische gesteldheid — gebrek aan doorzettingsvermogen, minderwaardigheidscomplex, een passieve levenshouding — een belangrijke factor te zijn die hen tot het gebruik van bedwelmende middelen brengt.

De sociale omgeving werkt eveneens het gebruik van bedwelmende middelen in de hand. Velen van hen worden moedeloos omdat ze geen werk kunnen krijgen of de huiselijke omstandigheden zijn zo ongezond dat men alle houvast en leiding in het leven mist. Naar hun capaciteiten moet dus een onderzoek worden ingesteld. In verschillende inrichtingen wordt hen een vak geleerd of doorlopen ze enkele cursussen om hen zodoende voor de maatschappij klaar te maken.

Voordat de addict de vrijheid weer in gaat moet men zijn overeengekomen wat de beste methode is om de addict nu verder te geleiden. Want bescherming heeft hij zo bitter nodig.

Gelukkig verrijzen op verscheidene plaatsen klinieken, waar addicts kunnen worden opgenomen. Sommige zijn 'open klinieken' waar de addicts zich kunnen vervoegen wanneer zij hulp nodig hebben. De addict kan hier in- en uitlopen. Er kunnen afspraken worden gemaakt om op geregelde tijden zich onder de controle van de daartoe bestemde doktoren te stellen. Tegenwoordig worden zelfs cursussen aan addicts gegeven om zelf de 'kwaal' beter te leren kennen. Op deze bijeenkomsten kan men tevens de moeilijkheden gezamenlijk bespreken.

Zoals men de Anonymous Alcoholics voor alcoholisten heeft, heeft men een dergelijke organisatie voor addicts.

U ziet, er komt nogal heel wat kijken bij een kliniek voor addicts. Zo'n kliniek is dan ook een dure instelling, aangezien voor een gering aantal patienten zoveel toegewijde en bekwame krachten nodig zijn.

VERDERE STUDIE

Om de addicts te helpen moet men, zoals begrijpelijk is, eerst een grondige studie gaan maken van de addict. (Zijn levensinstelling, sociale toestanden, de manier waarop de addict tot het nemen van bedwelmende middelen is gekomen.)

Deze studie is een behoorlijk nieuwe studie, zodat men ook van medische kant nog geen afdoende middel kent om de addict te helpen. Men is steeds aan het experimenteren. Een hardnekkige ziekte als genoemde heeft men niet in één oogwenk onder de knie. Men moet trouwens nog meer in aanraking komen met een grotere verscheidenheid van addicts om zich een juist beeld van de addicts te kunnen vormen.

Wij leken zullen met deze moeilijkheden rekening moeten houden alvorens de rechters, doktoren, psychologen en sociologen te verwijten dat zij niet voldoende de misdaad bestrijden. Hoewel we moeten toegeven dat de rechterlijke macht voorheen niet heeft meegewerkt om het werk van de medici op gang te helpen.

Het zijn vooral de klinieken en de organisaties die zich het lot van de addicts hebben aangetrokken, die bij de addicts weer het vertrouwen in de maatschappij doen toenemen. Tot dusver had de maatschappij zich maar weinig met de addicts bemoeid. Ze werden in de gevangenis 'veilig' opgeborgen en daarmee was de zaak afgedaan. Gelukkig komt hierin vooral de laatste tijd verandering. Dit is ook nodig, want de houding van de maatschappij — in het bijzonder de rechterlijke macht — heeft het vertrouwen van de addict een behoorlijke deuk gegeven.

MISDAAD VERSUS ZIEKTE

Voor de wet worden de addicts in Amerika en Canada voornamelijk als misdadigers beschouwd. Dit plaatst ons meteen voor een probleem.

De addict die uit zich zelf niet van het gebruik van bedwelmende middelen kan afkomen, kan zonder deze niet leven en moet de middelen op een of andere manier te pakken krijgen. Het enige adres is: de zwarte markt. Voor hoge prijzen kan men daar de middelen bemachtigen. Zodra de addict niet meer in staat is regelmatig te werken en zijn bron van inkomsten uitgeput raakt, bedrijft hij misdaden om toch maar de bedwelmende middelen te bemachtigen. In de eigenlijke zin van het woord is hij geen doortrapte misdadiger, maar is zozeer een slaaf van de bedwelmende middelen en zijn wil is zo uitgehold, dat hij toch aan de drang toegeeft om zelfs door diefstal of een ergere misdaad aan geld te komen. Wordt hij gepakt, dan gaat hij in vele gevallen de gevangenis in. Eenmaal weer op vrije voeten gesteld keert hij al spoedig tot zijn bedwelmende middelen terug. En het proces neemt weer dezelfde cirkelgang: bedwelmende middelen - misdaad - gevangenis.

Op deze gang van zaken is de laatste tijd veel critiek geleverd. De wet tegen addicts belemmert de misdaad immers niet en komt de addict evenmin te hulp.

In Engeland wordt deze zaak anders aangepakt. Daar wordt de addict als een patient beschouwd, die medische hulp nodig heeft. De addict kan daarom naar een hem toegewezen dokter of apotheek gaan om kleine doses bedwelmende middelen tegen normale prijs te verkrijgen. Natuurlijk wordt hem slechts één adres aangewezen. Zodra de politie er achter komt dat de addict toch probeert van een andere dokter of apotheek bedwelmende middelen te krijgen wordt hij gestraft. Maar de hem toegewezen dokter of apotheek kan om de addict, ook wanneer hij een misdaad pleegt, niet gerechtelijk worden vervolgd zolang hij de addict niet een te grote hoeveelheid middelen heeft verkocht.

In Amerika en Canada liggen de zaken iets anders. Daar kan de dokter wel aansprakelijk worden gesteld voor de daden van de addict. Het gevolg is dat de doktoren liever geen addicts willen helpen. De addict zal dus zo min mogelijk van de medische dienst gebruik maken. Hij zoekt zijn 'heil' op de zwarte markt.

Wat moeten we hierop zeggen? Is de Engelse methode te verkiezen boven de Canadese?

De vraag waar het hier meestal om draait is deze: is de addict een misdadiger of een patient? Men kan deze vraag theoretisch oplossen door te zeggen dat een addict toch verantwoordelijk is voor zijn misdaad; dus — een misdadiger. Men kan ook zeggen: hij kan niet meer zonder de bedwelmende middelen leven; dat is zijn kwaal. Dus — een patient.

Ik geloof niet dat we zo ooit de bestrijding van de misdaad noch de addict dienen. Er moeten maatregelen worden genomen die zowel de misdaad tegengaan als de patient helpen. Door eenzijdigheid, naar welke kant ook, komt men niet verder.

De Engelse methode is tot op zekere hoogte aan te bevelen. Zodoende wordt de misdaad beteugeld en de zwarte markt minder kansen geboden. Maar: wordt er zodoende wel genoeg aandacht aan de genezing van de addict besteed?

Men heeft in Amerika onlangs een wet aangenomen waarbij addicts die een misdaad hebben begaan voor de keuze worden gesteld: berechting of zich te onderwerpen aan een drie-jarige medische behandeling. Indien de addict het laatste kiest, wordt, na genezing, de aanklacht ingetrokken. Deze wet staat de rechter ook toe een veroordeelde addict een tienjarige medische behandeling op te leggen.

Dit is ongetwijfeld een verbetering. Een volmaakte oplossing zal in deze zondige wereld nooit worden gevonden. Addicts zullen er altijd wel blijven. Maar de tendens om zowel de misdaad als de addict bij de behandeling in het oog te houden is van harte toe te juichen.

VOORLICHTING

Om de verslaafdheid aan bedwelmende middelen te voorkomen geven de organisaties die belast zijn met de zorg voor de addicts, voorlichting op de scholen. Dit is goed. Het zijn vaak de jonge mensen — van high school en college — die uit nieuwsgierigheid, onwetendheid en bravour wel eens een 'strootje' willen roken. Het begint zo onschuldig. Daarom is het van belang de jongeren voor de gevolgen van deze 'excitement' te waarschuwen. Bovendien moeten ze worden gewaarschuwd voor de 'peddlers' die in de buurt van de school proberen hun waar aan de man te brengen. Tegen hen wil de regering nu ook strenger optreden.

Er is op het sociale terrein nog heel wat werk aan de winkel. Laten we onze jongeren aanmoedigen om hun christenplicht ook op dit terrein te vervullen.

P.T.

BRAZILIAANSE GEREFORMEERDEN PAKKEN ZENDINGSWERK FORS AAN

Het is een bijzondere ervaring om nu ook eens een zendingsterrein te bezoeken, waar — althans wat betreft het werk van de Gereformeerde Kerken — nieuw werk wordt opgezet. In Indonesië, Pakistan en Roeanda heeft het zendingswerk al een langere of kortere geschiedenis achter zich. In Brazilië en Argentinië is men nog maar kort met het werk begonnen: drie jaar geleden. Dat schept uiteraard bijzondere problemen. Maar de zaak wordt met groot elan aangevat, een elan, dat men aantreft zowel bij de zendingsdeputaten van de Igreja Evangélica Reformada als bij de zendingsarbeiders en hun medewerkers te velde.

Zoals bekend is de Igreja Evangélica Reformada — waarvan men de naam zou kunnen vertalen met "Evangelisch Gereformeerde Kerk", hoewel deze vertaling toch niet een zuivere weergave is van wat er eigenlijk met de naam wordt bedoeld — onlangs zelfstandig geworden. Tot voor kort maakten de kerken in Brazilië en Argentinië deel uit van de Gereformeerde Kerken in Nederland, maar men gaf er de voorkeur aan om zelfstandig te worden. De problemen van de kerken in Nederland liggen nu eenmaal geheel anders dan die in Zuid-Amerika maar men wilde ook bewijzen geen buitenlandse kerk te willen zijn, doch kerk in Brazilië. Men wilde geen "Fremdkörper" blijven, maar midden in de Braziliaanse samenleving staan.

Grootse plannen

Het pleit voor de kerk hier, dat men ten aanzien van het zendingswerk met grote plannen rondloopt. Helaas is het niet mogelijk, om deze geheel zelfstandig ten uitvoer te leggen. De groep is maar erg klein. In het kerkverband van de I.E.R. zijn opgenomen de koloniekerken in de staat Parana: Carambei, Castrolanda en Arapoti en de vroegere Nederlandse protestantse kerk in Sao Paulo, van welke vogels van diverse kerkelijke pluimage lid zijn.

Omdat men zelf onmogelijk het werk kon financieren en ook niet de personen had, die het werk konden doen, deed men een beroep op de kerken in Nederland. Het siert de kerken in Brazilië en Argentinië, dat ze bij het maken van de plannen tot zelfstandigwording als vanzelf uitspraken, dat, als men eenmaal zelfstandig was, men ook direct met zendingswerk wilde beginnen. Een kerk, die niet het evangelie naar buiten uitdraagt, is geen complete kerk, zo redeneerde men zeer terecht. Er zijn in heel de wereld veel kerken, die er langer over gedaan hebben om tot dit besef te komen. En dit tot hun geestelijke schade.

In Brazilië zag men grote mogelijkheden voor de evangelieverkondiging. Het wordt — hoop ik — langzamerhand overbodig om te zeggen, dat er voor zendingswerk in Zuid-Amerika zeker plaats is. Een enkel cijfer kan dit bewijzen. Van de naar schatting 170 miljoen inwoners, die samen een derde van het rooms katholicisme in de wereld uitmaken en waarvan 95 pct. gedoopt is, zijn maar 20 tot 15 procent "practiserend". De rest doet er dus niets aan. Twee derde, dat is dus een massa van meer dan 100 miljoen mensen, kent het evangelie niet. Groot is de invloed van het spiritisme, waarvan men telkens weer de "tempels" tegen komt. Geen wonder, dat de zending van de I.E.R. grootse plannen heeft: er is nog enorm veel te doen.

Concentratie

Natuurlijk is het niet mogelijk om heel Brazilië met het evangelie te bereiken. Daarom beperkt men zich vooralsnog tot het gebied rondom de nederzettingen van Nederlandse boeren in Carambei, Castralanda en Arapoti, welke laatste gemeente in opkomst is. Deze concentratie rondom bestaande gemeenten heeft grote voordelen. Want het thuisfront, dat stimulansen aan de werkers moet geven, is vlakbij. En bovendien is het mogelijk om de leden van de koloniekerken te mobiliseren voor het eigenlijke zendingswerk.

Daarbij is het me opgevallen, hoe vooral de jeugd enthousiast reageert op de oproep om toch vooral mee te doen en in de een of andere vorm actief te zijn in de evangelieverkondiging naar buiten. Maar niet alleen de leden van de vroegere Nederlandse kerken zijn actief; ook trekt men bij voorkeur medewerkers uit de Brazilianen aan. Hoe dit alles moet worden geregeld is nog een voorwerp van studie. Je kunt nu eenmaal niet onmiddellijk mensen, die nog niet lang christen zijn, erop uit sturen. Ze zullen in de een of andere vorm moeten worden opgeleid.

Zendingspatroon

Dit lijkt veel op het patroon, dat men ook op andere terreinen aantreft. Allereerst moet vermeld worden de rechtstreekse Woorddienst, waarvoor in Brazilië door de Nederlandse zending ds. F. L. Schalkwijk en ds. K. Kuiper ter beschikking zijn gesteld. Deze trekken er op uit. Daarnaast treft men de eenvoudige poliklinieken aan, waarbij werksters, die van oorsprong Nederlandse zijn, prachtig werk verrichten: Berthina Los en Ida Moorlag. Ook het lectuurwerk krijgt de aandacht. Ik maakte mee, hoe de eerste kinderbijbel van Anne de Vries — d.w.z. het Oude Testament in het Portugees naverteld — kon worden aangeboden. Dit was een historisch moment.

En er zullen nog meer delen volgen: het Nieuwe Testament en ook de kleuterbijbel. Een Braziliaanse predikant voorspelde, dat de hele voorraad in 14 dagen zou zijn uitverkocht. Waarschijnlijk zal dit niet het geval zijn, maar uit deze voorspelling blijkt toch overduidelijk, hoe groot de behoefte aan dergelijke boeken is. Dank zij veel giften uit Nederland, heel grote en heel kleine, kon de uitgave worden gefinancierd. En ds. Kuiper zal binnenkort — na een periode van voorbereiding, die bijna is voltooid — het lectuurwerk zonder grenzen gaan beginnen.

Men denkt bovendien al aan sociaal-economisch werk. Maar het zal nog wel even duren, eer men de mogelijkheden heeft onderzocht. Belangrijk is dat men het zogenaamde Instituto Cristao heeft kunnen overnemen. Ik heb het gezien: een prachtig complex, al zal het helemaal opnieuw moeten worden opgeknapt. Jongens en meisjes zullen hier christelijk lager en middelbaar onderwijs kunnen volgen en het zal ook mogelijk zijn om in internaatsverband in het "Instituto" te leven. Het is gevaarlijk om van geloofsdaden te spreken. Het lijkt zo heldhaftig. En christenen zijn over het algemeen niet zo heldhaftig. Maar toch moeten we het zien als een bewijs van geloof, dat men besloot om het "instituto" over te nemen van de Presbyteriaanse Kerk in Brazilië, die er "niet zo heel veel meer in zag". Overal grijpt men de kansen, die veel blijken te zijn.

Op reis

Op een dag ben ik met ds. Schalkwijk op reis gegaan naar het zendingsveld, naar "de bossen", zoals dat heet. Hij had het zó georganiseerd, dat ik verschillende aspecten van het werk kon zien. Eerst gingen we naar een eenvoudig Braziliaans gezin, ergens in de bossen, waar de zendeling huis-catechisatie gaf. Ik zal maar niet proberen, een tekening te geven van het "huis" en van de "inventaris", die ik daar aantrof. Eén brok soberheid en haast zou ik zeggen: viezigheid. De zendingsarbeider trekt er zich niets van aan. Hij is de Brazilianen een Braziliaan geworden. Wat moet het voor een Braziliaan betekenen, als er midden in de bossen, waar hij woont, een zendeling komt, die zich voor hem interesseert en hem van de Here Jezus vertelt. Wat de zendeling zégt, is natuurlijk belangrijk, maar dat hij zoveel doét, door zo'n lange reis te maken en aandacht te geven aan één gezin, spreekt boekdelen.

We bleven er ongeveer anderhalf uur; langer dan gewoonlijk, omdat ik dit specifieke werk op de film en de foto wilde vastleggen.

Verder gingen we met de Kombi langs wegen, die uitsluitend geschikt zijn om de reiziger wandelende nieren te bezorgen. Ergens werd een spoorweg aangelegd.

De mannen waren aan het werk. De vrouwen en kinderen wonen in het zogenaamde "kampement". Om de kinderen was het te doen. U had "pastor Francisco", zoals ds. Schalkwijk hier wordt genoemd, moeten zien staan met zijn harmonica en luid zingend, om de kinderen en zo mogelijk ook de moeders uit te nodigen naar het evangelie te komen luisteren. En ze kwamen, tientallen kinderen en een paar moeders. Op eerbiedige afstand snorde de filmcamera om dit werk toch vooral niet te storen.

Het volgende punt was een dorp, kilometers en nog eens kilometers ver weg. Hier zou huis aan huis colportage worden gedaan. Pastor Francisco en ds. Oranje — die me op mijn reis vergezelde — gingen huis aan huis boeken en bijbels verkopen. Het lukte. Tevreden kwamen ze terug. Een staartje werd gevormd door een bezoek aan een Braziliaan, die zo'n echt ouderwetse opdraai-grammofoon zou lenen met daarbij platen, die van het evangelie vertelden. Hij zelf was niet thuis. Het kostte enige moeite om de buurman te bewegen om het apparaat in ontvangst te nemen, om het daarna door te geven aan degene, voor wie het bestemd was. Pastor Francisco hoopte, dat de nieuwsgierigheid van de weerspannige buurman het zou winnen van zijn afweer tegen het evangelie.

In maanlicht

Het was al donker, toen we arriveerden in een bergdorp, waar voor het eerst het evangelie zou worden gebracht. En weer kwam de harmonica van pastor Francisco in actie en zette hij zijn stem uit, om alle bewoners van het dorp te bereiken. Het leek erg romantisch met de opkomende maan en onder een prachtige sterrenhemel. De opkomst was (nog) niet groot, maar toch luisterden velen naar de woorden, die gesproken werden door pastor Francisco met een onbeschrijfelijke geestdrift en met groot enthousiasme.

"Pastor Barend" (ds. Richters) moest er ook aan te pas komen. Hij werd door zijn collega-pastor vertaald met het voordeel, dat on-Braziliaans klinkende uitdrukkingen in de goede zin van het woord konden worden verdraaid. Het was twee uur in de nacht, toen we thuis kwamen; moe, maar in de overtuiging, dat het zaad niet nutteloos wordt gezaaid. En dit was maar één dag op de zendingsreis in Brazilië.

De Zingende Zending van Urk

Enige tijd geleden hebben wij U in Calvinist-Contact iets verteld over de grammofoonplaten met de gemeentezang van Urk.

Wij kunnen thans berichten, dat de verkoop van de platen tot nu toe een bedrag van 60.000 gulden heeft opgebracht.

Urk heeft oog voor de nood van de wereld. Die wereld heeft Jezus nodig. Het Comité heeft het geld bestemd voor de zending. Welke zending? De zending in Brazilië, waarvan U een verslag vindt zoals wij dit aantroffen in de "Nieuwe Leidse Courant". De bedoeling is, om met dit mooie bedrag de uitzending van een zendeling-predikant naar Brazilië volledig te bekostigen. U kunt nog meehelpen. De platen zijn alsnog verkrijgbaar bij het Comité Gemeentezang Urk, Oslolaan 4, Urk. De prijs: $4.50 per luchtpost. De titels: "Gemeentezang", "Zij, die de zee bevaren", "Psalmen in de nacht" en "Lofzangen Sions". Ontroerend mooie platen. Maak Uzelf gelukkig en help het thuisfront Urk.

W.C.H.

□□□

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

EEN DANKBARE TERUGKEER

Aan boord "Rijndam",

17 juni 1966.

De "Rijndam" ploegt door de oceaan. Tweemaal achter elkaar was het aantal afgelegde mijlen precies hetzelfde. Dat wijst op een kalme zee. En toch zijn er passagiers zeeziek. De deining werd wat langer sinds we verder van Cape Race wegliepen en nu de golfslag dwars op het schip staat, kreunen de binten en klepperen de ramen en deuren, die niet geheel vast zitten. De zon laat zich al enige dagen niet zien en het natte dek verhindert een prettig buiten zijn.

Het schip is vol. De staking van de zeelieden in Engeland bracht een fortuintje voor de Holland-Amerika Lijn. In deze tijd van het jaar zijn de 'East-bound' schepen als regel niet volgeboekt. Nu echter bood de "Rijndam" uitkomst voor vele gestrande reizigers.

Spanning was er meer dan genoeg.

Ook in Montreal heerste een staking. (Intussen opgeheven!) Doch op zaterdag 11 juni was nog geen overeenkomst bereikt en de vragen waren dus: "Komt de 'Rijndam' wel naar Montreal, zal de inscheping moeilijkheden geven en geschiedt de afvaart normaal?"

De "Rijndam" kwam de St. Laurence rivier op en legde aan op een plaats waar geen picket-line was toegelaten. Er was wel enig ongerief. Ouders van emigranten moesten zelf hun bagage van boord dragen en vreesden de normale assistentie te moeten missen. Menig hart sloeg sneller en velen, de Engelse taal niet machtig, zagen de ontscheping met angst tegemoet. Doch hoe dan ook, het viel een beetje mee en de meesten zijn op de treinen gekomen, die hen naar alle streken van Canada, waar Nederlandse immigranten wonen, brachten.

Hoe, weet ik niet, doch de actieve H.A.L.-mensen hadden de passagiers voor de terugreis weten te berichten, dat zij 's zaterdagsavonds om 6 uur in het nieuwe C.N.-station present moesten zijn.

En zij waren er!

Met vrachten handbagage.

Het is verwonderlijk hoeveel meer de mensen kunnen als de nood aan de man is. Bussen werden volgeladen en toen ging het, de directeur van de H.A.L. in Canada alleen voorop in zijn auto, naar de boot. Aan de waterkant was de Montreal-politie op haar qui vive. Tegen tien uur was de laatste passagier binnen boord en de volgende morgen vertrok de boot, terwijl de ochtendzon de brede St. Laurens en haar groene oevers in glanzend licht baadde.

De tocht langs Canada's meest beroemde rivier is altijd een feest. De pittoresque dorpjes van Quebec, met de spitse torens van de witte kerkjes als middelpunt, temidden van de groene heuvelachtige oevers, bieden een fraai schouwspel. De rivier zelf, met stroomversnellingen hier en daar, zich uitbreidend tot een statige, langzaam stromende zeearm, vormt een natuurlijke toegangs- en uitvalspoort.

Ditmaal voer de "Rijndam" in serene rust alleen, al de andere schepen gekluisterd door een om een futiliteit begonnen staking. Ruim twee dagen gaan er mee gepaard alvorens Newfoundland is gepasseerd. De oversteek naar het Engelse Kanaal, dat zaterdag bereikt kan worden, is de kortste, die de beide continenten verbindt.

In het koude water nabij Newfoundland vormden walvissen een attractief gezelschap, dan dekte de mist ons enige dagen toe, totdat we dichter bij Europa, wat warmer weer bij een betrokken lucht ontmoetten.

En zo nadert onze reis, tegen het einde van maart in Rotterdam begonnen, weer haar einde.

We varen volgens het schema — verklaart de kapitein — en dat wil zeggen, dat we het merendeel van de passagiers in Southampton en Le Havre zullen afzetten en dinsdagmorgen voor de Wilhelminakade te Rotterdam de tientallen Nederlanders en enige Canadese vacantiegangers, ontschepen.

Een kleine driehonderd Amerikaanse studenten, vergezeld van professoren, die elke dag voordrachten voor hen houden, begeleid door een paar Nederlandse studenten, gaan eerst ook old-England aandoen voor ze naar het vasteland oversteken.

Wie veronderstelt, dat deze jongemensen het schip op stelten zetten, vergist zich vierkant. Een ieder moet getroffen zijn door het gedisciplineerde gedrag en de rustige houding van een zo groot aantal beschaafde jongens en meisjes, die buiten de "college"-uren, samen in de achterlounge elkaar bezig houden.

Lustig schallen de liedjes, begeleid door een mandoline, door de zaal. De omgang tussen de athletische jongemannen en de meisjes is een volkomen natuurlijke. Er moet in de coëducatie toch een onmisbaar vormend element zitten.

Bij alle "gejammer", dat tegenwoordig opgeld doet over de moderne jeugd, bij alle, blijkbaar door ouderen zo frequent opgeworpen complex-problemen, is een ontmoeting als deze wel een zeer prettige. Gedurende onze trip door de U.S.A. en Canada, van Oost naar West en van West naar Oost, hebben we zoveel artikelen in dagbladen en kerkelijke periodieken moeten slikken over jeugd, sex en levenshouding, dat je er beu van werd.

De indruk wordt gewekt, alsof er geen gezond denkend en normaal levend jongmens meer op twee benen rondloopt en een ieder geroepen is, de kwalen van deze tijd te solveren.

Ik behoor tot de mensen, die de leeftijd der sterken bereikt hebben, maar ik heb me steeds afgevraagd en vraag me nog af, of degenen, die alsmaar de jongere generatie omlaag halen, ook dan als de jeugd er soms aanleiding toe geeft, enige kennis dragen van de historie, ook vooral de kerkhistorie en bovendien hun eigen jeugd zich nog weten te herinneren?

Zijn het soms de oude verdrongen complexen, die ouderen nu zulk een eenzijdig accent doen leggen op fouten of vermeende fouten van het huidige geslacht. En die er hen met zulk een gekoesterd welbehagen over doen spreken en schrijven?

Hoe ook, de aanraking met driehonderd jonge Amerikaanse studenten, hier aan boord van de "Rijndam", vormt er een volslagen anti-climax mee.

Mijn eerste leermeester in de journalistiek, Piet Brouwer van het Friesch Dagblad, vertelde vaak, dat hij met een artikel meermalen heel anders uitkwam, dan hij van plan was te schrijven.

Het is mij gegaan als hem.

Mijn voornemen was enige indrukken te geven over onze reis door Canada.

Het liep anders.

Ik houd dus nog iets in petto en bovendien hoop ik van harte, dat bij de terugkeer in Nederland de vaderlandse jeugd geen streep door mijn optimisme haalt, al geven de berichten uit Nederlands hoofdstad daartoe wel enige aanleiding.

Doch ook de provo's zijn niet het prototype van de Nederlandse jonge mensen.

Ik ben blij, dat de "Rijndam" voer en ik ben dankbaar een goed geluid te hebben mogen doen horen over jonge mensen van deze tijd, zij het, dat het uiteraard slechts hun optreden in een besloten gemeenschap betrof.

Cn.

De Kogel door de Kerk

Bij de uitgever Daamen N.V. te Den Haag, is een boekje verschenen onder de titel: "De Kogel door de Kerk". Toen we enkele maanden geleden in Nederland waren kregen we het van een neef ter lezing. We hebben het als een boeiende roman gelezen. We zouden voor een lief ding willen dat alle leden van Kerkeraden, maar vooral leden van Synodes, dit boekje lazen. Ook voor ouders van opgroeiende kinderen is het o.i. zeer leerzaam.

Vijf Gereformeerde jonge mensen, sommige met bekende Gereformeerde namen, b.v. Sizoo en Van Halsema, (Van Halsema heeft 7 neven die Geref. dominee zijn; zijn grootvader was ook dominee en heeft heel wat Drent babies gedoopt, zo ook ondergetekende) hebben bekende Nederlanders die vroeger Gereformeerd waren bezocht en hen allerlei vragen gesteld. B.v. waarom ze uit de Geref. Kerk gegaan waren, enz. enz. De vragen en de antwoorden staan in dit boekje.

Verscheidene van deze mannen zijn thans Hervormd, meestal via Geelkerken. Maar ook zijn er verschillende die helemaal ongelovig zijn geworden, een enkele uitgesproken vijandig.

Zoals U waarschijnlijk weet is de situatie in de Gereformeerde Kerk thans zo dat had Dr. Geelkerken nu geleefd, er geen enkele moeilijkheid zou zijn geweest... Wanneer U dit allemaal leest dan valt o.a. op dat **niemand** de schuld bij zichzelf zoekt. De Gereformeerde broeders waren door hun kortzichtigheid de schuld dat ze de Geref. Kerk hadden verlaten, enz.

De bekende Ds. Buskes opent met een "verantwoording". Heel ernstig en sympathiek. Uit dit stukje komt hij tot de lezer als een kinderlijk oprecht gelovige die nog steeds de Geref. Kerk liefheeft. Men bemerkt echter dat hij sinds z'n "uitstoting" met Dr. Geelkerken, min of meer als een gewonde door het leven is gegaan. Het is als het ware een pijnlijke wonde gebleven... Wat kunnen we elkander als broeders toch onnodig pijn doen, gelovende Gode een welgevallig werk te doen.

We vonden bijzonder interessant het onderhoud met de Fries Fedde Schurer en vooral dat met de oud-illegale werker en schrijver M. H. van Randwijk (onlangs overleden). Schurer is gelukkig Christen gebleven, van Randwijk is totaal ongelovig geworden. Beiden socialist.

Van Randwijk gebruikt buitengewoon boeiende taal om z'n overgang van Gereformeerd naar Atheïsme te verklaren. Hij vindt het Gereformeerde gedoe "belachelijk" maar voegt er dan gelukkig direct aan toe dat een nachtkroeg en een voetbalclub belachelijk zijn. Alle menselijke organisaties hebben iets belachelijks, volgens hem. Maar toch geeft hij de voorkeur aan de Christelijke cultuur, na landen bezocht te hebben waar de massa Mohammedaan, Boeddhist of Hindoe is. Hij wil blijkbaar wel de vruchten van de Christelijke boom, maar moet van de Christus zelf niets hebben.

"Hoe durven de dominees te laten zingen: "Opent Uwen mond, eist van Mij vrijmoedig, al wat U ontbreekt, schenk Ik zo gij 't smeekt, mild en overvloedig"? Wie het leven kent en ziet, weet dat dit niet WAAR is, zegt hij. Absoluut geen begrip van een gelovige dus of van een liefderijk Vader.

Maar toch, wanneer 's avonds in de grote steden van Nederland de straten uitgestorven zijn omdat er een bekende grappenmaker voor de televisie is (Toon Hermans) dan geeft hem dit een raar gevoel. Blijkbaar heeft hij dan toch maar liever dat de mensen naar de Kerk gaan? Met anderen, heeft hij geen goed woord over voor onze grote, te vroeg vergeten, Colijn.

De meest fascinerende figuur waarmede een vraaggesprek werd gehouden is Dr. W. S. Hugo van Dalen. Deze kinderlijk gelovige man kwam uit een onkerkelijk gezin. Zijn moeder was echter "zoekende". Hij wordt bekeerd. Later raakt hij zoek in de kerkelijke wildernis. Eerst wordt hij Geref. predikant, dan Hervormd evangelist en later gaat hij over naar de R.K. kerk. En we menen gehoord te hebben dat hij thans weer Gereformeerd is geworden. Hij spreekt met grote waardering over de Gereformeerden en vooral de professoren Bavinck en Waterink. We vonden dit een van de interessantste auteurs die ten tonele worden gevoerd.

We hebben na het lezen ons afgevraagd, hoe het komt dat zovele van deze mensen dichters en schrijvers zijn. We zijn tot de conclusie gekomen dat dit waarschijnlijk uitsluitend en alleen komt door hun CHRISTELIJKE opvoeding. Hun gaan naar de Christelijke school. Wat hebben wij allen niet een prachtige opleiding gehad in poëzie en proza. De onvergetelijke verhalen uit het oude en nieuwe testament, maar vooral de machtige taal van de berijmde psalmen die we iedere week van buiten moesten leren.

Onze moeder was een eenvoudige boerendochter, maar wat schreef ze ons met haar lagere school opleiding, prachtige brieven. We dragen nog steeds bij ons een eigenhandig overgeschreven gedicht van Guide Gezelle dat ze ons vele, vele jaren geleden, op onze verjaardag stuurde. Als het niet te lang wordt dan hoop ik dat de redactie dit gedicht wil afdrukken.

Het slotwoord in dit boekje zal U waarschijnlijk, evenals ons, diep bedroeven. Het is van de hand van de Kamper Professor Dr. G. Th. Rothuizen. Het is ons een raadsel hoe een Kamper professor zulk een luchtig artikel kon schrijven als slot in zulk een diep ernstig boekje. Geen enkele poging om de afgedwaalden weer tot de kudde terug te voeren.

We betreuren het dat dit in dit boekje staat. Omdat het waarschijnlijk in hoofdzaak door buitenstaanders gelezen wordt en dit een prachtige gelegenheid was om onze liefde te betuigen en onze spijt uit te spreken voor ons menselijk falen. We raden iedereen aan dit boekje te bestellen. Het is o.i. een complete cursus in mensenkennis, maar dan in compacte vorm.

Jan Drent.

Ik wens U een jaar
dat zacht als zijde is;
Ik wens U een jaar
dat blank en blijde is.

Ik wens U een jaar
dat ver van krank is;
een deugdelijk jaar,
zoo breed als 't lang is.

Ik wens U een jaar,
dat als het voorbij is,
een zalig jaar, voor U en mij is.

Ik wens U een jaar,
zoo Gods gebod is,
dat in en dat uit is,
geheel voor GOD is.

Guido Gezelle.

Enterphone opent de deur bij telefoon

Een eenvoudig electronisch toestel is door de British Columbia Telephone Co. ontworpen, waardoor flatbewoners de deur van de hoofdingang kunnen openen door op hun telefoontoestel een bepaald nummer te draaien. Sinds 1965 is men met de nieuwe uitvinding bezig. De eerste 'Enterphone' werd onlangs, zonder enige bekendmaking, in een flatgebouw van 16 verdiepingen met 114 afdelingen, in Vancouver's West End in gebruik genomen.

Zodra een bezoeker op de bel drukt gaat er bij de bepaalde flatbewoner de telefoon. De twee korte signalen geven aan dat het een bezoeker is. De flatbewoner neemt de haak op en wordt onmiddellijk met de bezoeker verbonden, met wie men een tijdlang kan praten zonder door anderen te worden gestoord. Om de bezoeker binnen te laten heeft men slechts het nummer vier te draaien en de deur gaat automatisch van het slot. In geval men op het bezoek geen prijs stelt, ook al blijft de bezoeker aandringen, dan heeft de flatbewoner slechts de haak op het toestel te leggen, nummer 1 te draaien, dat de bewoner met de telefooncentrale van het gebouw verbindt, en heeft verder geen hinder van de bezoeker.

Indien de buiten-telefoon zou gaan, terwijl de flatbewoner in gesprek met een bezoeker is, dan wordt de bewoner gewaarschuwd door een zeker zoemend geluid. Of wanneer er tijdens een telefoongesprek iemand de 'enterphone' gebruikt, dan kan de flatbewoner de telefoon op 'hold' zetten, de bezoeken inlaten en vervolgens het telefoongesprek voortzetten.

De gebruikers van de 'enterphone' zijn erg enthousiast over de uitvinding. Men verwacht dan ook dat de 'enterphones' in de flatgebouwen een enorme opgang zullen maken.

DE HOOGSTE PRIJS OOIT VOOR EEN KOE OPGEBRACHT, n.l. $42,000 werd voor een 10-jarige Holstein koe betaald tijdens een verkoping op het landbouwbedrijf van de vroegere minister van landbouw, ds heer Harry Hays. Kopers uit Mexico, Italië, Japan, Engeland en de Verenigde Staten waren aanwezig, aangetrokken door de 254 eerste klas Holstein koeien, die het eigendom waren van de buurman van de heer Hays, R. R. Dennis. (Globe and Mail Photo)

CATV:

het verlengsnoer van de t.v.-uitzendingen

Het woord CATV is niet de naam van een Russische regeringspersoon, zoals men op het eerste gezicht zou kunnen vermoeden, maar de afkorting van Community Antenna Television, of ook wel kabel-televisie genoemd.

GESCHIEDENIS

In 1950 is de CATV in Lansford, Pennsylvania, U.S.A. voor het eerst in gebruik genomen. De bewoners klaagden geregeld over de slechte ontvangst van de t.v.-programma's, als gevolg van de omliggende bergen, waardoor het plaatsje is omringd. De enige oplossing zou zijn om gezamenlijk één antenne op de bergen te plaatsen en daarop aangesloten te worden. Zodoende zou men verzekerd zijn van een betere ontvangst. Dit plan werd in daden omgezet. De mensen waren enthousiast over het resultaat. Het beeld op het t.v.-scherm was nu erg duidelijk en in plaats van slechts één of twee stations op te pikken, beschikte men nu over een variatie van programma's. Men voelde zich niet langer door de omringende bergen van de wereld afgesloten. Voor deze verbetering telde men graag elke maand vijf dollar neer en betaalde men zonder aarzeling $20 tot $25 voor de aanleg van de 'kabel'.

Na dit succes breidde de CATV zich snel uit. Afgelegen plaatsen, die zich anders met één plaatselijk t.v. station moesten tevreden stellen, konden nu een keuze maken uit verschillende stations. Maar de binnenstadbewoners van de wereldsteden, zoals New York and Philadelphia, die door de hoge wolkenkrabbers zijn ingesloten, konden evenmin profiteren van de t.v. programma's, zelfs al woonden ze op een betrekkelijk kleine afstand van de t.v.-stations. In New York zijn ongeveer 80 stations, maar de bewoners zijn al blij wanneer ze acht ervan op hun t.v.-toestel kunnen krijgen.

In Cut Bank, Montana, een plaats met zo'n 5000 inwoners, beschikt men over 5 'channels', terwijl de t.v.-bezitter in San Francisco, met een bevolking van 740.000 inwoners, hetzelfde aantal stations op zijn t.v.-toestel kan krijgen. Othello, Washington, met 3000 inwoners, kan, evenals Philadelphia met meer dan twee miljoen inwoners, een keuze maken uit zeven stations. Cut Bank is honderd en Othello vijftig mijl van het dichtstbijzijnde t.v.-station verwijderd, terwijl de inwoners van San Francisco en Philadelphia de t.v.-stations bijna naast de deur hebben. Het is te begrijpen dat het CATV-systeem wel opgang maakt. Door toedoen van dit systeem beschikken b.v. de aangeslotenen in Harrisburg, Pennsylvania over 11 t.v.-channels plus zes speciaal voor muziekuitzendingen en één voor het laatste nieuws en de weersverwachting. Totaal dus achttien t.v.-zenders.

Volgens het *Television Factbook* van 1966 is het aantal Amerikaanse t.v.-bezitters, dat van de 1570 CATV-diensten gebruik maakt, ongeveer 1.576.659. In vergelijking met de 58.600.000 t.v.-eigenaars, die naar de gangbare 699 t.v.-stations kijken, is het aantal t.v.-bezitters dat bij een CATV is aangesloten betrekkelijk gering. Maar de toekomst voor de CATV ziet er rooskleurig uit, want er zullen in de nabije toekomst 200 nieuwe CATV-stations worden gebouwd, terwijl er 600 aanvragen voor een vergunning zijn ingediend.

De grote bedrijven beginnen nu geld in de CATV te steken, waaruit blijkt dat zij van dit systeem goede verwachtingen hebben.

UITZENDERS vs. CATV

Het duurde niet lang of de uitzenders van t.v.-programma's begonnen bezwaren in te dienen bij de commissie die zorg draagt voor televisie-aangelegenheden over de CATV. Vooral de kleine t.v.-stations maakten bezwaar tegen de CATV die door een 'community-antenna' de plaatselijke stations beconcurreren, door andere programma's af te tappen en aan de kijkers te overhandigen. Daardoor vermindert de belangstelling voor de plaatselijke stations, met gevolg dat de adverteerders eerder hun programma's willen vertonen op de meer populaire programma's dan dat ze deze door de plaatselijke stations willen laten verzorgen. Daarmee verliezen de plaatselijke stations hun bron van inkomsten.

Over het algemeen vraagt men zich af of het CATV-systeem niet een verkapte vorm van stelen is, door andere programma's te gebruiken zonder ervoor te betalen. Is de CATV niet in strijd met de wetten die zijn vastgelegd voor het 'copyright'?

Nu is het zo, dat de drie grootste t.v.-maatschappijen, die het televisie-beleid bepalen, geen nadelige gevolgen ondervinden van de CATV. Daardoor voelt het CATV-systeem zich veilig achter de ruggen van de machtige heersers op het televisiegebied.

Zolang de CATV garandeert dat zij het betaalde t.v.-systeem niet in de hand zal werken, zal de CATV ervaren, dat het van de grote t.v.-bazen niet te veel hinder zal hebben, temeer daar de CATV er zorg voor draagt dat de programma's van deze maatschappijen tot in de allerverste hoeken worden gezien.

De regeringscommissie, die deze kwestie moet bestuderen zal zich eerst met de situatie op de hoogte moeten stellen, alvorens ze tot een uitspraak kan komen. De commissie voor t.v.-aangelegenheden kan ook nog weinig inbrengen zolang er geen 'overlijdensberichten' van kleine t.v.-maatschappijen zijn binnengekomen. Ongetwijfeld zal aan dit probleem in de toekomst nog meer aandacht worden besteed. Het is niet onmogelijk dat hieruit een levendige discussie zal ontstaan over de televisie-programma's en het televisie-beleid.

DE CANADESE SITUATIE

De kabel-televisie heeft ook reeds in Canada opgang gemaakt. Volgens het rapport van het Fowler Committee on Broadcasting van 31 maart 1965 staat de provincie Quebec bovenaan met 187 CATV stations, gevolgd door Ontario met 81; Brits Columbia met 55; Alberta met 12; Manitoba en Saskatchewan respectievelijk met 5 en 4.

Evenals in Amerika verwacht men te zijner tijd ook een t.v.-conflict in Canada. De reglementen voor de televisie verschillen van die van Amerika, maar er doen zich toch grotendeels dezelfde problemen voor. Het Fowler Committee on Broadcasting heeft reeds uitgesproken dat het televisieprobleem moet worden bestudeerd vanwege de tegenstrijdige belangen van de televisie-uitzenders en de beheerders van de CATV. Een speciaal Canadees probleem is dat de CATV onder de bepalingen voor de radio valt. Dit heeft tot gevolg dat dat CATV slechts $25 per jaar voor een vergunning moet betalen, terwijl een televisie-station per jaar $3000 tot $50.000 voor een vergunning moet neertellen. Dat zit de Canadese televisie-maatschappijen wel wat dwars. Bovendien valt de CATV niet onder de bepaling dat alleen een vergunning voor de televisie-uitzending wordt toegestaan indien de t.v.-onderneming, tijdens de meest geschikte zendtijd, 55% van de kijkers voor haar programma kan winnen.

De CATV is echter aan regels gebonden waaraan de televisie-stations niet behoeven te voldoen. De CATV mag geen Amerikaanse programma's opnemen en de corporatie moet onder Canadees beheer staan.

Het ziet er naar uit dat ons op het gebied van de televisie nog heel wat te wachten staat. Indien de kabel-t.v. wordt uitgebreid, kunnen zaken, bibliotheken en scholen hiervan ook gebruik maken om via een eigen 'channel' hun 'waar' aan de man te brengen. Het is zelfs niet onmogelijk dat men nieuws via deze kabel-televisie uit de eerste hand ontvangt, een korte tijd nadat de verslaggevers het nieuws hebben binnengebracht.

P.T.

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(36)

Hoe verbijsterend kan het leven worden, wanneer God het uit zijn voegen rukt. Wanneer geen aardse schoonheid ons meer aanspreekt; wanneer geen mens meer naast ons gaat.

Wanneer het er op aan gaat komen; eindelijk; en voorgoed. Het laatste bedrijf, dat zich binnen in ons afspeelt.

Geesje ligt met gesloten ogen. Soms zijn er duidelijk waarneembare taferelen, dan weer vloeien de beelden in elkaar en springen even later volkomen verward naar voren.

Geesje gaat door een zaal. Die zaal heeft wel iets van een museum.

Maar plotseling is er de juffrouw uit haar eerste schoolklas en die wijst met een lange, puntige stok naar een merklap tegen de muur. De rode kruissteekjes staan alle keurig op een rij, er staan ook letters op, het hele alfabet, maar de juffrouw zegt: "Je hebt de steken niet goed afgewerkt, Geesje!" en dan ziet Geesje een lange, rode draad afhangen en onderaan glinstert een naald en ze tobt zich af hoe ze dat vergeten kon.

Dan begint de lap te trillen en hij wordt groter... groter... Het is of hij alle vier punten wordt vastgehouden en de wind er in boldert.

Tot de letters vervagen.

Maar nu is er een gebogen hoofd. En dat hoofd is gekroond met kruissteekjes. Ieder steekje loopt uit in een punt en al die punten doorpriemen dat hoofd, je ziet het door de huid heen.

De school heeft ouderavond en op de doek staat met grote letters: Jezus met de doornenkroon, gemaakt door Geesje Mulder.

En alle mensen komen kijken, iedereen wil zien dat Geesje die doornenkroon maakte. En ze weet van schaamte en verdriet niet waar ze zich bergen moet...

Ineens is alles donker. En in dat donker loopt een klein meisje door de stille dorpsstraat. Geesje weet, dat zij dat meisje is, maar ze heeft angst om het kind, als was zij de moeder. Het dorp zwijgt aan alle kanten. En het meisje is zo moe. Ze is bij haar Grootmoeder geweest. Bij het weggaan duwde Oma haar een Bijbel in de armen en ze zei: "Daar moet je nu iedere dag in lezen en je mag niets overslaan."

Maar het is geen gewone Bijbel. Het is een zware, vergeelde Statenbijbel met grote, koperen sloten. Het kleine meisje kan hem bijna niet dragen en ze loopt maar in het donker en ze komt toch niet verder.

Plotseling gloeien rode lichtpuntjes aan. Ondanks de duisternis ziet ze dat er twee mannen op haar afkomen. Ze hebben een cigaret in hun mond en wit en zwart geblokte petten op.

Het is afschuwelijk! De wereld is leeg en de Bijbel is zo zwaar en ze moet hem blijven vasthouden, het is haar enige redding.

Dan pakt een van de mannen haar beet en Geesje gilt het uit. In werkelijkheid is het slechts een zwak gereutel, dat over haar lippen komt.

Iemand zegt: "Laat gaan, man! het is nog maar een kind."

Dat is de ander.

Daarna komt ze even tot helder bewustzijn. Ze ziet het eerste morgenlicht in de kamer staan. En ook merkt ze op dat van het bed van de zuster de dekens half zijn afgegleden.

Langzaam keert Geesje haar hoofd naar het raam.

Haar ogen hebben nu dat verre, dat wezenloze, als staren ze de eigen ziel na.

Toch is er nog een gedachte, toch zoekt het hart nog eenmaal uit te breken naar dat andere hart, dat ergens in deze wereld klopt.

"Martin... vergeef me..."

Buiten begint het carillon te spelen. Tijd, die zingend verglijdt. En ze glimlacht.

Nee, niet met haar mond en niet met haar ogen.
En toch parelt het als dauw van haar gezicht.

Want altijd heeft zij in deze bronzen stemmen iets van de hemel gehoord...

En de hemel is Thuis.

Waar God Zijn kinderen wacht en hun de tranen van de ogen wist.

— — — — — — — — — — —

Wanneer Simon aan Geesje's doodsbed staat, is hij bijna blij.

Om zijn kind, dat nu niet meer zo alleen is.
Arme Simon.

Na drie maanden komt Bertha thuis. Een stille, in zichzelf gekeerde vrouw, die met bijna slaafse nauwkeurigheid haar taak weer opneemt.

Ze is mager geworden en haar altijd wat trotse houding is totaal verdwenen. Haar gezicht, haar hele gestalte is naar de aarde gebogen.

Wanneer zij Simon wat vraagt of zegt, gebeurt dat op een onzekere toon, als was zij de dienstbare en hij de vrije.

Bertha.

Ze is al haar zekerheden kwijt. Ze is meer kind dan Geesje het ooit is geweest. Maar geen mens die haar tegemoet komt, geen hand die zich naar haar uitstrekt.

Iets als doodskou slaat van haar af, men verkilt in haar nabijheid. En haar ogen houdt ze voortdurend neergeslagen. Alleen wanneer iemand tegen haar praat, kijkt ze op, maar met een dwalende blik, als zocht ze een heenkomen.

Doch er wordt zelden tegen haar gesproken. In het huishouden is alles weer punctueel in orde. Er behoeft bijna nooit iets gevraagd. Alles is er meestal.

En wat andere dingen betreft, schijnt ze volkomen debiel te zijn.

Simon doet ook geen enkele poging, haar belangstelling voor het een of ander te wekken. Deels uit angst, deels omdat hij het wel goed vindt zo.

Hij berust; hij berust in alles; als maar niemand aan zijn wond raakt; of er maar op zinspeelt.

Johan komt dikwijls thuis. Hij heeft medelijden met zijn vader. En hij observeert Bertha. Beiden bevallen ze hem niet. Het is of hij met levende lijken te doen heeft.

Hij mist Tineke vaak heel erg. En ook Geesje mist hij. Maar het is bij hem toch anders. Ze maakten niet zijn dagelijks leven uit en hij komt voortdurend met zoveel leed in aanraking, dat hij alles groter ziet en ook groter voelt. Bij hem perst het zich niet samen op één enkel punt.

Wanneer Johan komt, — en dat is meestal 's avonds, wanneer hij weet dat zijn vader niet werkt — gaat Bertha de kamer uit. Dit heeft echter niets te maken met haar vroegere antipathie. Maar ze voelt zich niet thuis bij die twee, het is of hun levens volkomen vreemd zijn aan het hare. Soms is het zo sterk, dat ze zich verwonderd afvraagt hoe ze hier eigenlijk verzeild is geraakt.

Wanneer God het niet verhoedt gaat zich een nieuwe waangedachte van Bertha meester maken. Een gedachte die haar vroeger bitter stemde, maar die nu een wanstaltige vorm aanneemt: dat ze slechts de huishoudster is. En daarom gaat Bertha de kamer uit, wanneer de zoon thuis komt.

Op een avond dat Johan er is en ze het eerste koje koffie heeft geschonken, gaat ze werkeloos in de keuken zitten.

Dit is vreemd, dit is verontrustend, want altijd vindt Bertha wel iets om te doen.

Ze zit op de stoel die voor de keukentafel staat en ze staart voor zich uit naar de witte muur. Haar handen liggen als moe-gefladderde vogels op het groen en witgeblokte tafelzeiltje.

Ze heeft iets van een vrouw die oververmoeid van haar werkhuizen is thuisgekomen en al dankbaar is dat ze zitten mag, enkel maar zitten.

Ze denkt aan niets bepaalds. Ze heeft een grote drukte achter de rug en haar keuken is zo leeg, zo stil, zo stom. Het hele leven is stom. Je kunt er alleen in zitten en in kijken. En van tijd tot tijd moet je opstaan, omdat er iets gedaan moet worden. Ja, dat moet, dat is nu eenmaal zo.

In elkaar gezakt zit Bertha, een hele tijd. Maar die laatste gedachte resoneert ergens. Het is of hij van de witte muur op haar hersens overslaat.

Er moet iets gedaan worden. Ja, er moet iets gedaan worden. Maar wat?

Met een traag, enigszins zoekend gebaar reikt ze naar het ouderwetse rek met de uitschuifbare bakjes voor koffie, thee, suiker, zout en kruiden. Ze kan net bij de onderste bakjes. Ze zijn allemaal leeg, ze gebruikt het ding nooit meer.

Maar wanneer ze een van de grotere bakken weer dichtschuift, rammelt er iets. Onwillekeurig trekt ze hem weer open, voelt met haar hand, iets glads, het lijkt wel glas. Ze duwt haar vingers er onder, ze pakt het op. En dan ziet ze het, direct, er is geen ontkomen aan. Tineke's Kerstgeschenk, dat Mater Dolorosa, door haar achteloos weggeduwd in een van die bakjes die ze nooit gebruikt.

Ze herinnert zich weer precies hoe ze er die Kerstmorgen mee in de keuken stond, niet wetend wat ze er nu eigenlijk mee moest doen.

Mater Dolorosa. Moeder van Smarten.

In haar handen kan Bertha haar dragen, op haar neerkijken kan ze, maar tegelijkertijd voelt ze zich krimpen, krimpen. Een nietig, onbeduidend mensje wordt ze, angst begint binnen in haar te flakkeren, een worm is ze, kruipen moet ze voor God. Zo iemand als zij mag nooit meer rechtop gaan.

Haar ogen sperren wijd in ontzetting.
Mater Dolorosa. Moeder van Smarten.
Moeder.
"Moeder," noemde Tineke haar.
Wat een zwaar woord.
Wat prachtig.
En wat afschuwelijk.
Welk een daadkracht schuilt er in.
En welk een tederheid, welke een mateloze tederheid.
Moeder.
Mater Dolorosa.
Een moeder lijdt stil.
Een moeder lijdt biddend.
Een móéder.
Maar zij?
Nog altijd beweegt Bertha zich niet.
Moeder!

Tineke roept haar. Dwingend. Zacht. Ongeduldig. Kozend.

Ze moet nu toch iets doen!
Dan gaat de keukendeur open.

Het is Simon, die om een tweede kopje koffie komt vragen.

Bertha staat op en onmiddellijk krijgt ze weer dat slaafse.

"Ja," zegt ze, "ja, ik kom direct."

Ze gaat een stap achteruit, maar in haar ogen brandt de hel van verdriet. En met die ogen kijkt ze Simon aan. Voor het eerst, sinds ze weer thuis is, kijkt ze hem aan.

En Simon?

Verbijstering maakt zich van hem meester. Het is of haar ogen hem schroeien.

Hij kijkt naar haar gezicht, hij ziet het, eindelijk ziet hij het weer.
Weer?
Is dit Bertha?
Deze grijze vrouw, is zij dezelfde die eens Tineke het leven gaf?
Is dit... zíjn vrouw?

En is het mogelijk dat ogen zo grote rampzaligheid kunnen uitschreeuwen?

Heeft ze dan zoveel verdriet?
Zíj?
Hij weet zich ineens geen raad.
Het is of het kind naast haar staat.
En wacht.
Waarop?
Het kind.
Hún kind.
Hun vreugde.
Hun bitter, bitter verdriet.
Hij doet een stap.
En nóg een.
En nog één.

Hij heft zijn hand op en streelt voorzichtig haar grijze haren.
Hoe schuw worden nu haar ogen.
Hoe siddert ze onder zijn hand.

Hij weet dat hij nu iets zeggen moet, dat ze het zó niet aan kan.

En dan krijgt hij het over zijn lippen en het is tegelijk een erkennen van eigen onmacht en vertwijfeling:

"Bertha! Vrouw!"

Ze wankelt even. Want het is of de aarde onder haar schokt.

Dan, ineens, is ze tegen hem aan. Het is of ze zichzelf gegooid heeft.
Nee, het is meer. Want ze gooide zich vrij.
Ze huilt.
Ze huilt met haar gezicht in zijn hals.
En dan gebeurt het wonder.

Want haar handen, haar altijd bezige handen, ze doen iets wat ze nooit eerder deden.
Ze troosten.

Schuchter tastend vinden ze de weg naar de man die haar eindelijk riep.

Een levende kan met ons spreken; maar een dode spreekt in ons. En dat is oneindig veel meer.
Gezegend zij, die luisteren.
En opnieuw mogen leren, wat leven is.

— Einde —

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With great thankfulness to the Lord we announce the birth of a son

STANFORD DREW

born on June 25, 1966.

A brother to Ann Muriel and Jacqueline.

Rev. & Mrs. Jack Hielema.

Box 471, Forest, Ont.

1921 - 1966

Met grote dankbaarheid aan God hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

HARM THALEN
HILLECHIEN THALEN—STUKJE

op 6 juli de dag te herdenken dat zij 45 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God, die hen al zo lang voor elkander en voor ons gespaard heeft, hun met Zijn liefde nabij moge zijn in de jaren die komen, is de bede van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

R.R. 2, Blyth, Ont.

Bij ons vertrek uit Canada nemen we hiermede afscheid van familie, vrienden en bekenden, en bedanken hen allen voor de ons bezorgde onvergetelijke acht weken in hun midden doorgebracht.

C. de Jong en Echtgenote.

Heerenveen, S. v. d. Laanstr. 45, Nederland.

Nes, W.D. 1931 — 7 Juli 1966 — Glen Williams

Met dank aan God hopen wij 7 juli a.s. de dag te herdenken, dat onze ouders en grootouders

JOHN SCHREIBER
en
SYLVIA SCHREIBER—BOSGRA

35 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.

Geve God hun nog vele jaren samen met hun kinderen en kleinkinderen.

Georgetown, Ont.:
Gordon en Nellie,
Joyce & Robert.
Glen Williams, Ont.:
Pete en Alice,
Judy, Johnny & Sandra.
Ottawa, Ont.:
Bert en Alice,
Sylvia, Martha, Johnny.
Brampton, Ont.:
Dennis en Riemke,
Timothy.

Glen Williams, Ont.

The Lord willing, on July 3rd we hope to commemorate with our dear parents and grandparents

JOHN COLYN
and
CHRISTINA OTTOLINA SCHERFF

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord may bless them in the years to come, is the wish of their thankful children.

Wellandport:
Margaret and Bill Colyn.
St. Ann's:
Annie and Jacob VanderMeulen.
Fulton:
Imie and Allard Colyn.
Toronto:
Joanne and Henk Knevel.
Tintern:
Mary and John Colyn.
Tintern:
Gerda Colyn.
17 grandchildren.

Open house on Monday, July 4th at R.R. 1, Vineland, from 2-6, 7-9.

Gifts gratefully declined, donations to Salem very much appreciated.

Our dear husband and father

SINT HANS VANDERWERFF

passed away on June 22 after a long illness at the age of 38.

He is with his Saviour.

"They that wait upon the Lord shall renew their strength."

W. VanderWerff,
nee Luik.
Nancy
Florence.
Art.

263 Fane Street,
Corunna, Ont.

The Lord has thought it well to take unto Himself in His glorious heaven our beloved friend

SINT H. VANDERWERFF.

May our Lord's guiding hand comfort and sustain his wife and three children.

Kees and Jopie Zylstra, Corunna, Ont.
Bert and Alie Vander Meer, Corunna, Ont.
Archie and Lammy Hendriks, Oshawa, Ont.

On June 25, 1966 our heavenly Father after a long illness took unto Himself our dear mother

OLGA HARTHOLT,

at the age of 51 years.

Beloved wife of the late John Hartholt.

"For me to live is Christ, and to die is gain."
Phil. 1:21.

Rika and John Veenstra, Streetsville.
Theresa and Luke Devries, Ottawa.
Irene and Gary Cameron, Cornwall.
Tom and Renske Hartholt, Brandon, Man.
Olga and Henry Dekker, Grimsby.
Andrew, Streetsville.
Martin.
Betty.
Dorothy.
Johnny.
Barbara.
Nine grandchildren.

3012 Pitt Street,
Cornwall, Ont.

Gevraagd voor zo spoedig mogelijk

DAME

om samen te wonen met weduwe in geriefelijk huis in Springdale (Holland Marsh). Moet genegen zijn om lichte huishouding te doen. Voor verdere inlichtingen, schrijf Mrs. William Horlings, R.R. 2, Newmarket, Ont. of telefoneer Bradford 775-3460.

HELP WANTED FEMALE

For year round work in airconditioned greenhouses. Lorne Park Florists, 1409 Lorne Park Rd., Port Credit, Ont. Phone 278-8410.

FABRICATOR / WELDERS

Growing fabricating and welding shop in Brampton, Ont., needs experienced fabricator/welders.

Must be able to read blueprints. Wide variety of work, steady employment.

Applications in writing, stating qualifications and experience to box 1888, Calvinist-Contact, or phone 677-4323 (area 416).

---

120 acre Farm

6 mijl vanaf Jarvis, on highway. Huis met 3 slaapkamers, voorkamer en keuken. Grote L-shape barn. Geen vee en machinerie. Vraagprijs $20,000. Down $3,000.

Jack Bylsma

1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

FARMS

Een 200 acre farm, 194 bewerkbaar, 36 melkkoeien, 40 stuks jongvee. Meer dan $1,000 melkgeld per maand. Een complete lijn moderne machines. Tevens een nieuw melkhuis met 65 can cooler, silo, enz. Dit is een excellente farm, zeer geschikt voor melken of cash crop. De farm is gelegen enige mijlen van Aylmer.

Eveneens een 100 acre farm, 95 acres bewerkbaar. Nieuwe barn. Een drie-bedroom huis, dat van alle gemakken voorzien is. De totale prijs met de crop is $22,000, met $5000 down.

En voor meer farms van 50 tot 500 acres, met of zonder vee en implements,

schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Canadian Petroleum Exposition

Major Attraction at Calgary Exhibition and Stampede
July 11-16, 1966

CPE was established to plan and operate the first full-scale petroleum exhibit ever presented in Canada. Plans now are in final stages and the show promises to be the most attractive ever offered as part of the famous Calgary Stampede.

The accompanying drawing is an artist's conception of the whole outdoor exhibit area. In more than 150,000 square feet a great many companies in the oil and gas industry have assembled a truly remarkable display of some of the oldest and the newest in equipment and materials.

More than $20,000,000 of loaned equipment will be presented for public viewing. Wherever possible it will be working, simulating normal functions of field operation. Top feature will be the drilling of a well with a spanking new rig right on the grounds. Pipeline machinery will be in operation. Testing and servicing units will be running to demonstrate normal field uses.

Overall theme of CPE is "Education". The idea is to create exhibits which will assist visitors to the show to a better understanding of the complexities of the petroleum industry. The presentation will cover the industry from its early history to the present. Some of the oldest equipment used by oil men will come from Ontario for display alongside of present-day mechanical giants used in the business.

TEACHERS WANTED

Due to expansion, Calvin Christian School, Victoria, B.C. requires

A TEACHER

for the intermediate grades. Kindly send applications to Mr. H. van Huizen, Principal, 2560 Shelbourne St., Victoria, B.C.

"IN BEAUTIFUL BRITISH COLUMBIA"

The Ladner Christian School will need a

QUALIFIED PRINCIPAL

(grades 6 and 7).

Send inquiries to: A. Terpstra, P.O. Box 662, Ladner, B.C. Canada.

Urgently needed for the Terrace Calvin Christian School

ONE TEACHER

for grades 1-3 in order to be able to start our school. We have a principal. Come to the beautiful Skeena Valley. For further information write to: Mr. E. Talstra, Box 317, Terrace, B.C.

Calvin Christian School is in need of

A TEACHER

for grade 5, approx. 30 pupils. Please send letters of application to Mr. J. Postma, Principal, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

Thunder Bay Christian School is in need of a fifth

TEACHER

for the intermediate grades.

Please send applications to the secr. T. Bakker, R.R. 3, Fort William, Ont.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.

Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

Lacombe Chr. School requires a

TEACHER

for grades 4, 5 and 6 for the '66-'67 term. Come to a new rural school in the parklands of Alberta. Contact D. Ten Hove, Blackfalds, Alberta.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Reasonable rates.
No advance payment.
Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

Phone or write:
10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

REISPLANNEN?

Neem eerst kontakt op met KOOPS TRAVEL SERVICE LTD.

Wij verzorgen al Uw boot- en vliegreizen, indien gewenst, bij U aan huis. Vraag geheel vrijblijvend, voor *prijzen, vliegschema's, en* nieuwe afvaartlijsten van de Holland America-Lijn.

BESPREEKT UW REIZEN VROEGTIJDIG via

KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
Box 307, Burlington, Ont.
634-1813

Dag en nacht bereikbaar.
Kantooruren: dagelijks tot 5.30 P.M. Vrijdags tot 9.00 P.M. Zaterdag van 8.30 tot 12.30.

For Sale — FARM

with 300 acres cleared, 15 acres pine, hardwood. At Cold Springs, 8 miles north of Cobourg, 401 Highway, for immediate sale, crop included. Two brick houses, new bathrooms, oil heat. Two large barns accommodate 125 cattle. One loose housing, one with 37 stanchions, pens, milk house, bulk cooler, gutter cleaner. Good water supply.

Apply to Robert Jibb, Cold Springs, Ont.

The Toronto District Christian Highschool requires per August 1 or September 1, 1966 a

Full Time Administrator

Duties:

— School administration
— Secretarial work for Board and Association
— Administration finances.

Qualifications:

— Minimum schooling grade 13 or equivalent
— Some experience in bookkeeping
— Typing
— Some experience in an administrative position
— Dedication to Christian Education.

Send applications to Mr. T. VERSTEEG,
9 Burard Ave.,
Rexdale, Ontario.

Man gezocht:

In ons HOLLANDS IMPORT BEDRIJF IN METRO TORONTO, hebben wij plaats voor een "all-round" man die van afwisselend werk houdt en in staat is diverse dingen goed te doen. We hebben een kleine "staff" en niemand heeft altijd hetzelfde werk. We doen allemaal wat gedaan moet worden, zoals de voorraad bijhouden, lichte administratie, in- en uitpakken, verkopen, enz.

Het is afwisselend, interessant werk in een prettige omgeving. Is dit iets voor U, schrijf dan aan Box 1889, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Dit was een bezienswaardigheid in Amsterdam: Demonstrerende bouwvakkers en op een "gijntje" uit zijnde "Provos" versperren, zittend op de rijbaan, het verkeer over de Dam.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Edmonton (II), Alta., G. Ringnalda te Belleville, Ont.

naar Edmonton(I), Alta., J. Matheis te Hull, Iowa, U.S.A.

de benoeming als evangelist te Cochrane, Mr. J. Tensen.

Bedankt

voor Brockville, Ont., G. Ringnalda te Belleville, Ont.

STUDIEVERLOF VOOR REV. WM. L. VANDERBEEK

De kerkeraad van de Chr. Ref. kerk in Winnipeg (Transcona) heeft haar predikant, Rev. Wm. L. VanderBeek verlof gegeven om tenminste gedurende twee jaar zijn theologische studie aan de Vrije Universiteit voort te zetten. Rev. VanderBeek blijft als 'associate minister' aan de kerk van Winnipeg verbonden.

CHR. REF. CHURCH BLOOMFIELD, ONT.

Due to the evangelism services which will be held at the Outlet Park near Bloomfield at 11.00 A.M. during July and August, the regular morning services in the Bloomfield Christian Reformed Church will be held at 9.30 A.M. instead of 10.00 A.M.

SLECHTS EEN VOORSTEL...

Het feest ter gelegenheid van het 1000-jarig bestaan van het christendom in Polen was meer dan een religieus feest. Bij deze gelegenheid werden opnieuw de krachten gemeten van de communistische regering en de katholieke kerk. Uit het enthousiasme, waarmee het feest door de R.K. gelovigen in het dode fabrieksstadje Czestochowa werd gevierd, bleek zonder meer dat de communistische regering de Poolse kerk niet in haar greep heeft. Dit is voornamelijk te wijten aan de bezielende en standvastige leider kardinaal Wyszynski, die vooral onder het gewone volk zijn aanhangers telt. Er zijn natuurlijk ook geestelijken die het optreden van de kardinaal wat te fanatiek vinden en een gematigder houding verkiezen. Zij gunnen de kerk haar vrijheid wel, maar 'eerbidigen' toch ook het gezag van de regering en beschouwen de voortdurende spanningen *tussen* kerk en staat als een hindernis voor de gezonde ontwikkeling van de natie. Men zal elkaar moeten respecteren. Zo denken de kardinaal en zijn medestanders er beslist niet over. Tot op zekere hoogte moeten we toegeven dat de R.K. kerk in Polen teveel vasthoudt aan middeleeuwse vormen van kerkgezag, waardoor zij haar vleugels ook uitslaat over terreinen dit tot de staat behoren.

Toch ziet de communistische regering er evenmin van af om haar gezagsgrens te overschrijden. Dat blijkt wel uit het voorstel van de communistische regering, als gepubliceerd in een artikel van het dagblad ZycieWarszawy, dat onder de controle van de regering staat. In het artikel werd voorgesteld de aartsbisschop Boleslaw Kominek van Wroclaw als kardinaal te benoemen. De regering denkt natuurlijk dat wanneer men eenmaal van zo'n lastpost als Wyszynski af is, de verhouding van staat en kerk in Polen wel zal verbeteren. Van de zijde van de kardinaal werd echter geen commentaar geleverd op het voorstel, terwijl de aartsbisschop, die een gematigder houding aanneemt ten opzichte van de communistische regering, meedeelde het voorstel eerst nog te moeten 'bestuderen'. Het ziet er naar uit, dat de R.K. geestelijhkeid nog geen reden ziet om toenadering tot de staat te zoeken. De regering zeker ten spijt, want zelfs de kleine baptistenkerken worden driester en hebben, volgens een bericht in *Christianity Today*, Billy Graham uitgenodigd in september evangelisatie-campagnes te houden in Warschau en Krakau, om op deze manier met de andere Poolse protestantse kerken het 1000-jarig bestaan van het Christendom in Polen te gedenken.

De communistische regering zal ongetwijfeld op nieuwe 'voorstellen' blijven zinnen om de kerk onder de duim te krijgen.

CHR. REF. CHURCH
CONTACT WITH OTHER CHURCHES

1. Canadian Reformed Church.

The Synod received a communication from its Contact Committee with the Canadian Reformed Churches concerning the first official meeting with the Contact Committee of the Canadian Reformed Churches held on June 2, 1966. This contained a joint statement of the two committees. Synod decided to publish this statement at the same time as the Canadian Reformed Churches. The joint statement declares that the two committees have agreed to proceed with the outline expressed in the mandate given to the Committee of the Canadian Reformed Churches by the Synod of the Canadian Reformed Churches.

This mandate states that it is the purpose of these discussions "to examine, together with the Contact Committee of the Christian Reformed Church, how their and our Churches are to enter into and to maintain together the unity of the Church in the unity of the faith and of the knowledge of the Son of God on the foundation of the Apostles of the Lamb."

The differences which will be examined deal with the fact that while the Christian Reformed Church has adopted the same Confessional forms, they have also adopted the Conclusions of Utrecht, plus an official interpretation of them, and the Three Points of Kalamazoo, and an official interpretation of them. The Canadian Reformed Churches have not adopted any other declarations besides the Three Forms of Unity.

The mandate also points out that the Christian Reformed Church maintains correspondence with the "synodical" Gereformeerde Kerken in the Netherlands, while the Canadian Reformed Churches maintain correspondence with the "liberated" Gereformeerde Kerken. The mandate finally refers to the fact that the Christian Reformed Church has recently adopted a new Church Order.

Another meeting of the two committees is scheduled for September 15, 1966.

2. Orthodox Presbyterian Church.

Synod took note with appreciation of the declaration of the General Assembly of the O.P.C.: "That the General Assembly declare its opinion that the present committee should work toward the definite goal of organic union between the Orthodox Presbyterian and Christian Reformed Churches."

Synod encouraged a number of activities designed to promote closer contact, such as pulpit exchanges, joint youth activities, common conferences, etc. It also instructed its Committee on Closer Relationship with the O.P.C. "to define the remaining areas of disagreement between the O.P.C. and the C.R.C." and "to suggest ways in which progress might be made towards 'organic union of the two denominations'."

3. Reformed Church in America.

Synod encouraged closer fellowship between the Christian Reformed Church and the Reformed Church in America by commending such fellowship to the congregations and urging the classes to exchange fraternal delegates at classical meetings.

A motion to change the word "fellowship" into "dialogue" and to commend such dialogue to the consistories failed to pass.

4. Gereformeerde Kerken (maintaining Art. 31, D.K.O.).

Discussions between this church and the C.R.C. Committee on Ecumenicity and Interchurch Correspondence have been in progress for some time and are being continued.

—R.E.S. News Exchange.

School Nieuws

ENTHUSIASTIC CONFERENCE

Knox Christian School on Scugog Street (Bowmanville) was the scene of a busy conference for high school students on June 17 and 18. More than 140 students, belonging to various denominations, gathered at Knox from many surrounding communities: Oshawa, Bowmanville, Peterborough, Lindsay, Cobourg, Port Hope, Trenton, Belleville, Kingston, even from as far as Athens and Brockville.

Under the theme "YOU IN THIS WORLD" they came to explore together how the Christian religion directs their involvement in the daily activities and struggles of our modern culture.

When at 6 o'clock on Friday evening th students came streaming past the registration desks, an efficient team of ladies served them with refreshments. At the beginning of the first session, Mr. George Blyleven, representing the sponsoring organization, namely, the Central Ontario District Christian High School Association, and Mr. J. W. F. Uitvlugt, principal of the Knox Christian School, spoke a few words of welcome.

Mr. Uitvlugt then introduced the speaker, Mr. P. Schouls, who teaches philosohpy at the University of Toronto. In his speech "CHRISTIAN YOUNG PEOPLE IN A WORLD OF CONFLICT", Mr. Schouls warned his youthful audience against the dangerous forces of materialism, pragmatism, and scientism, — forces that leave no room for the Christian faith in all cultural practices of today. After the group discussions which followed the speech, the students enjoyed a brief wiener roast. Later many families in the Bowmanville area invited these young people as overnight guests.

On Saturday morning a brief devotional period was followed by a junior and senior lecture. Addressing the juniors, Mr. A. Witvoet, teacher at the Toronto District Christian High School, outlined the Christian approach to learning. Meanwhile the senior group heard the Rev. J. G. Klomps, a minister from Lindsay, speak on "COMPARING THE AIMS OF CHRISTIAN AND PUBLIC SCHOOL EDUCATION". He noted that in the past religion and education were kept side by side and today are drifting more and more apart. Education at present, the speaker reminded his attentive audience, is thinly veneered with some religious instruction. This is the result of having placed religion and education side by side in the past. This was wrong. The two must always be closely *intertwined*. In the afternoon Mr. Witvoet and the Rev. Klomps repeated their speech before a different group. Each speech was followed by group discussions and combined discussion. In the meantime the ladies of the catering committee were very busy preparing a good lunch and an excellent supper.

The climax of the conference was the Mass Rally, attended by more than 350 persons. The audience sang together and appreciatively listened to piano duets and several numbers by a male quartet. Speaker of the evening was the Rev. Michael De Vries, minister of the Christian Reformed Church in Toronto. In order to build a great nation, said Mr. De Vries, we must cultivate healthy families, in which parents learn to understand the problems of their children and children learn to love and to obey their parents. Thus we can continue the Reformation of all of life, so that the influence of the Christian way of life may be felt also in political prbolems, labour questions, education, and not only in the church. After the prayer of thanksgiving, refreshments were served.

Many Bowmanville residents had cooperated to make this a successful conference. The students went home enthusiastically looking back at this inspiring event and eagerly looking forward to another one next year.

OPENING VAN DE CHR. TEACHERS CURSUS TE HAMILTON

Op maandag 4 juli a.s. wordt de zes-weekse cursus voor christelijke onderwijzers en onderwijzeressen officieel in een openbare vergadering in de Immanuel Chr. Ref. kerk te Hamilton geopend.

Rev. Michael DeVries van Toronto hoopt op deze vergadering te spreken. De professoren, die op deze cursus les zullen geven, zullen worden geïntroduceerd terwijl het junior koor van Calvin Chr. School enkele liederen ten gehore zal brengen.

VACANTIE VREUGDE . . . . EN VERMOEIDHEID

VOOR CALVIJN IN JAPAN GROTE BELANGSTELLING

In Japan blijkt een grote vraag te bestaan naar de werken van Calvijn. Een vereniging, die zich bezig houdt met de vertaling van Calvijns boeken, kan de vraag niet bijhouden. Het zijn namelijk niet alleen theologen van professie, die Calvijn lezen, ook in brede kring bestaat interesse, met name voor de uitleggingen van het Nieuwe Testament. Het commentaar op Romeinen heeft al zijn 6e druk beleefd (ter vergelijking: een Nederlandse editie hiervan is na jaren nog niet uitverkocht) en ook vrijwel alle andere uitleggingen zijn al aan herdrukken toe. Er bestaan nu ook vergevorderde plannen om de commentaren van Calvijn op het Oude Testament in het Japans uit te geven. Waarschijnlijk zal begonnen worden met Genesis en de Psalmen. Wat Calvijns belangrijkste werk betreft, de Institutie: deze is in Japan al aan de vijfde druk toe.

—Centraal Weekblad.

nde ge-
er voor
tse ge-
zal mer
Overal
e weer-
chikken,
lijk ja-
t begin
rnoemde

eer tij-
ei voor-
nde de
riger te
uwkeu-
te ver-
staat
er een
eerkun-

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

THE RESTLESS ONES

by

COR W. BARENDRECHT

Many have come from far and near to the premiere showing of *The Restless Ones* in the Grand Rapids Civic Auditorium. The crowd, mostly teenagers, filled the balconies and the main auditorium well nigh to capacity.

Teenage, per definition of the associate producer of this movie, is the age in which one knows it all. It is the age when a girl shows her mother how dishes should be washed. Or it is the age when a boy says to his father, "Dad, you want me to teach you how to drive a car?"

Invited by large ads on the movie page of the local press and by frequent radio announcements they have come, —by car, by school bus, or by foot.

—

THE AUDIENCE

A humming and buzzing as from a giant beehive fills the auditorium. There is some yacking about boys by twelve year olds; then giigling, more silly talk, the "cool", "cute", "like your hairdo" routine, "yeah".

Someone walks through the isle with hair too long for a girl, wearing a long camel hair vest. At a distance of about three feet a too masculine facial expression reveals it's a boy. Somewhere a child is weeping . . .

"What are you here for?" a young girl asks an entering class mate. "Come to see this movie," is the answer. "My sister says 'the first step is a killer'" Hush! The curtain rises, the movie begins.

—

THE MOVIE

Produced by World Wide Pictures under the direction of Dick Ross, *The Restless Ones* attempts to get inside at some of the problems youth faces today. Script writer James E. Collier follows David Winters — a young fellow caught in the struggle of growing up — on his way to depravity brought on by the wrong kind of company in which he finds himself.

David Winters, although not a typical representative of today's teenager, it seems to me, personifies the struggle of a boy to become a man. As part of a high school gang, he is taken to jail when his "friends" pin a vandalistic outburst inside a church on him. He is relased in custody of his parents, both TV writers, who are instantly shocked into lowering the boom on David.

Like sensible parents, they begin to wonder where they have failed. David gives them a clue in stating that they're always too busy in their own world of square grown-up concerns. They do not seem to understand, so he feels, that the most terrible thing fo: a boy who depends for his security on conformity with the "clique" is to squeal. To be called a "ratfink" is to fall out of grace. It means to be ostricized from the gang and its "pad" or hangout.

Consequently David succombs to the small favors of April, an overly sophisticated senior. The daughter of an alcoholic woman, April not only terrorizes the home in which she lives, but also dominates the campus scene. She has her seductive way with the rather innocent David, who fails to see that he is being taken for a sucker.

THE RESTLESS ONES

In their search for new programs the Winters stumble upon the idea of writing a series of programs on youthland. Their inquiry into teenage motivation brings them in contact with Billy Graham's mass meetings. After one rally they are brought in touch with a minister who invites them to a picnic of the church's young set.

When the couple arrives at the beach they find a happily singing group of boys and girls. They also hear a musical solution to man's perpetual quest for peace. The song referred to is Carmichael's "The Restless Ones", which runs as follows:

Like the angry rising tide
The restless ones
Breaking rocks and beams
The restless ones
With an ocean deep and wide
The restless ones
Still against the seas
The restless ones
Oh restless ones
Oh restless ones
When will you find release?
Oh restless ones
The day you give your life to Him
Your restless ways will cease.
Like a blowing desert sand
dark against the sky
who against the storm can stand
The restless ones
who will even try
The restless ones
Like the prowling mountain beast
The restless ones
Stopping on its way
While on weaker ones they feast
Violence has its way.
Oh restless ones
The restless ones.
Oh restless ones
When will you find release?
The day you give your life to Him
Your restless ways will cease,
Your restless ways will cease.

The basic theme of this song is the truth voiced centuries ago by one of the church fathers. Did not he say that our lot is uncertain and that our heart is restless, until it finds rest in God? The song expresses the same idea. There is a rocking beat instead of cathedral music, and a simple song instead of well-chosen poetry. There's a bathing suit instead of a black robe, but in spite of these differences, a basic Christian truth is communicated.

—

THE END

Meanwhile David gets off on another spree with April, only to be jilted when she no longer needs him. She, in turn, is being stood up by a truck driver whose company she has been keeping. Her role in the story ends with a tragic attempt of suicide.

At last the Winters, including David, come to terms with God who before has been a stranger in their house. Unfortunately that's where the story ends. The newly acquired Christian faith is not seen to be standing up in the doubts and temptations of a cold and realistic world.

HOUR OF DECISION?

Keeping the purpose of this movie in mind, I suppose it might be called a success. It is prepared with the ingredients of evangelist Dr. Billy Graham's favorite recipe: mass-psychology, some emotionalism, a moral need-creation, a simple Biblical solution, pressure decisions, and the end product: converts for Christ. Even though seeing this movie has given this writer some second thoughts, yet this hardly seems to be the place for a semi-theological debate. In many ways this movie has been a blessing to me and to many others. It has made, perhaps, a greater impact on the audience than the best sermon of the year. God's spirit, I'm sure, is able to use this means to confront many with the gospel, if He so will.

—

SECOND THOUGHTS

These considerations do not eradicate a few questions which were raised in my mind and which I should like to pass on as food for thought. In the movie some professional actors were used. The Christian faith of these actors is apparent neither in this movie nor in the respective TV programs in which they are known to be engaged. Their appearance in *The Restless Ones* raises the question if a secular actor/actress has any meaningful place in a Christian movie? Related to this question is the parallel one which asks if a non-believing artist can paint a Christian picture? Or, if a secular singer can sing a leading role in *The Messiah*? Or, if a professionally trained organist who is not a church member should perform in the church's ministry of music — even if the local organist is an home-organ amateur or a barrel-organist?

To put the accent differently, one might ask, "Can a secular education be beneficial for a Christian's service in a secular world?" Or, can an unbeliever be used for Christ's sake? In arranging the questions in this order, one might find a compromise in the form of the following story.

One day many New Yorkers got their morning smile by seeing a man walking the streets with a billboard on his chest. The man was a minister and the slogan read: "I'm a FOOL for Christ's sake." But the smiles disappeared when passers by saw the back of the man. There another slogan said: "For whose sake are YOU a fool?"

—

If everybody is somebody's fool, and there is no exception to this rule — as the song goes — then it seems far better to be a fool for Christ's sake than to be a fool for the sake of one's self-image, or for the sake of an idea or ideal outside oneself.

For whose sake are you, am I, a fool?

Mysteries of the Universe

A STAR EXPLODES

by John Vriesinga

The year was 1572. In Europe the people were engrossed in the political and military turmoil that was the aftermath of the Reformation. The inquisition burned followers of "the new religion" at the stake or otherwise tried to stem the tide of change that swept over the old world. A few daredevils set out in little boats, and risking the terrors of the unknown, sailed across the ocean to a new world populated by a strange race of human beings.

Then, one night in November, some obscure observer noticed an unusual bright spot on the northern sky. Soon the news spread like wildfire that a new star had appeared in the constellation of Cassopeia. Night after night people stood and stared at the strange phenomenon, with dark and fearful foreboding in their hearts.

What could the appearance of a new star mean? There was only one other instance known in which a new star played an important role: it was seen by the wise men from the east.

Even the scholars of that day held that there was a direct connection between the stars and the events on earth. So what else could this strange new star indicate than the return of Christ?

In a few months this speculation grew to near certainty as the strange star constantly increased in intensity and brightness. At last it easily outshone all the other stars in the sky and was visible even in broad daylight.

Astronomers bent feverishly over their books and spent whole nights outside to study the silent wonder. They kept on puzzling over the new star long after public interest abated them when gradually the spectacle grew dimmer until, eighteen months later, it disappeared altogether.

All their studies produced was the record of ancient Chinese observers who had reported a similar phenomenon in the year 1034.

What is the mystery of these "new stars"? Even today's scientists do not know all the answers. They do know that these so-called new stars, or novae, aren't really new stars at all. They were there all the time, only they could not be seen with the naked eye. Then suddenly they grew in size, burned brightly for a short time and sank back into their former size.

What makes the stars grow suddenly in size? Something mysterious happens inside them which upsets their balance with the result that they begin to swell like huge balloons. Most of them shrink back to ordinary size, but some will literally explode and disintegrate, throwing matter into space over unbelieveable distances. The "ordinary" kind is quite common. Astronomers estimate that in our own Milky Way galaxy there are at least twenty-five novae per year, possibly many more. The "big bangs", called supernovae, are not so frequent, perhaps one or two every thousand years. In other galaxies they have been observed with much greater frequency.

To get an idea of the immensity of such star explosions in space we should first look at the size of the star involved. Take our sun, for instance, which is quite an average star, perhaps a bit on the small side. Of course it is still big enough to hold one million and three thousand worlds in its interior.

What would happen if our sun were to turn into an "ordinary" nova? In a day or two its brightness would increase some twenty to thirty thousand times. A few hours after it started to swell the heat would turn our world and all that's on it into a burning cinder and the force with which the sun would throw its flames outward would be equal to that of some fifty trillion hydrogen bombs of a hundred megatons each exploded at the same time. One trillion, of course, is one million times one million, and a hundred megaton bomb is the heaviest ever exploded on earth. To use a comparison, a 100 megaton bomb would be like the tiny spark a smoker brushes from his clothes next to the explosive force of a nova.

If our imagination does not stagger at the immensity of such events, we can go on to the supernovae which are far more awesome. If our sun would turn into a supernova it would grow a hundred million times in brightness and it would throw its matter, probably including all its nine planets with their thirty moons, away with the explosive force of two hundred trillion times trillion hydrogen bombs of a hundred megaton bombs of a hundred megatons each. So tremendous would be the heat that our earth would instantly melt and vaporize as a drop of water on the surface of a red hot stove.

It was such a supernova the people of Europe observed in 1572. It may have been such a supernova which the wise men of the east saw. The Chinese astronomers saw another one in 1054 and anyone with a good telescope can even today see the remnants of that terrific explosion. It is found in the constellation of The Bull and it is called the Crab Nebula. To all appearances it lookes like a cloud of smoke some smoker has puffed out of his mouth. In reality the "smoke" is some seven light years across, which is roughly the same as forty trillion miles. Even today that peaceful looking puff of smoke is expanding at the rate of 800 miles per second, still pushed outward by the gigantic explosion that occurred more than nine hundred years ago. It will keep on going until it occupies a space of several hundred light years across. Of course, by then the "smoke" will be so thin that it is not visible anymore, except with special instruments.

It will look like the gigantic shell of an egg, such as astronomers can now observe around the entire Orion constellation. That "shell" is 300 million light years across and probably the result of an explosion of a star eons ago, in the grey mists of the beginning. What does the puff of smoke of the Crab nebula, or the shell around Orion, really consist of? It is gas containing the same materials out of which our earth is built. Our sun with her family of planets would look exactly like that after a similar explosion. All the matter of the solar system would melt, then evaporate like the steam out of a kettle of boiling water, and spread out.

Is there any chance that something like this would ever happen to our sun? Or could it even turn into a simple nova, merely swelling up and resuming its original size?

At one time scientists, after learning the frequency with which novae occur in our Milky Way galaxy, grew concerned and said it could happen any day. Now, with more data available, they say that it is not very likely. Our sun just isn't that type of star.

The answer, of course, lies with Him who holds even the stars in the hollow of his hand, and who has told us that once the very elements will disappear in fearful heat, whatever means he will use to bring that about.

Of course the awesome spectre of exploding stars need not be a case for worry. He also holds the lives of his children in his hand, even regards them as the apple of his eye.

Besides, whenever this happens He himself will come down with a shout and gather all before him. The negroes on the cotton plantations in the deep south were thinking of that when they sang:

O Lord, what a morning
When the stars begin to fall . . .

Davie Fulton - THE POLITICAN

The refusal of Mr Davie Fulton to re-appear before the Justice Wishart Spence Commission on the Munsinger Affair represented, according to one writer, the latest "addition to our national heritage of hate literature". With some 2500 well-chosen words, former Justice Minister Fulton rejected the Supreme Court judge's invitation to come and reply to the allegations made against him by J. L. O'Brien — the chief commission council — and by A. J. Campbell — the council for Justice Minister Cardin. After these two had presented their cases, Mr. Wishart Spence wrote Mr. Fulton saying that "I will have to consider all the allegations found in the arguments of Messrs. O'Brien and Campbell". Obviously insulted and irritated by this personal assault, Mr. Fulton bitingly replied that he (Mr. Spence) was inviting him to debate some "unsupported expressions of opinion which do not constitute specific charges" and therefore "nothing in the world could or should induce me to appear before you again".

We must not be quick in judging Mr. Fulton for failing to respect and obey a Supreme Court Judge. For one thing, Mr. Spence was not acting in this capacity but was simply executing his duties as a Commisioner. It was to a Commissioner therefore and not a Supreme Court Judge that Mr. Fulton addressed himself. And what's more, Mr. Fulton was keenly aware of the fact that *his* reputation was at stake in the Spence Inquiry, for the allegations made charged that Mr. Fulton, when he was the Minister of Justice, should personally have directed further RCMP investigation into the relationship of the then Associate Defence Minister Pierre Sevigny and security risk Gerda Munsinger.

Both Mr. Diefenbaker and Mr. Fulton have looked at Mr. Spence, since the time of his appointment, as Liberal appointee judging the fat of a few innocent Tories. Perhaps they are correct; we need only recall the Dorion Inquiry that resulted in a report highly unfavourable to the then Justice Minister Favreau. Mr. Favreau, consequently was removed from his Justice Ministerial position and subsequently lost his prestige and popularity. While he was formerly a favourite for the future Liberal Party leadership, it is now considered that he has lost too much prestige and made too many mistakes to retain that position.

Perhaps Mr. Fulton, who undoubtedly has his eye on the leadership of the Progressive Conservative Party, is now desperately struggling to avoid a similar fate. Perhaps he is convinced that Mr. Spence will eventually produce a report highly unfavourable to him; he has to act now if he wants to save himself. By writing this surprisingly strong and critical letter, Mr. Fulton has not only prepared himself for the Spence Report that is to follow, but has at the same time shown personal strength which formerly the public thought he was lacking. It has not only strengthened his position over against the vague allegations made at the Spence Inquiry, but has at the same time enhanced and perfected his public image.

It still remains difficult of course to decide whether or not Mr. Fulton was morally wrong in writing the letter he did. It can hardly be denied that on the one hand, Mr. Fulton was not motivated by love for Mr. Spence. It seems more likely that he was motivated by personal and selfish interests. At the same time, however, it must be acknowledged that Mr. Fulton saw the situation clearly — that his own reputation and future was at stake — and reacted accordingly. Perhaps some day we will be thankful for Mr. Fulton's response. For it is possible, in practice, for a Commission to decide whether or not a Minister acted correctly in a particular situation without a certain amount of bias. This is so, because there are no set rules as to what ministerial behaviour should be. And for that matter there could not be, for it would leave little room for personal ministerial discretion, which is essential to democratic Government. A minister's conduct should not be governed by rules, but should at all times be subject to the support of the majority in Parliament. And on the same basis, not a Commission should decide whether Mr. Fulton acted properly, but Parliament — the representatives of the people.

H. R. Jonker

Gleanings from the Press

FROM HITHER AND YON

SPACE JAUNTS 'JUST A KIDS GAME'

Australian scientist Sir John Eccles, 1963 Nobel prize winner in medicine and one of the world's leading physiologists, had some depreciating words for the space race.

Among them:

— The secret of the brain's function reduces space travel to kids' games.

— Mankind will never get off this earth to live elsewhere.

— Earth is the most wonderful place in the universe, and the rest is a mass of dead things, hot or cold, spinning around.

— Space travel to see dust and craters is a sterile pastime.

— To do a routine job and then spend the rest of the day watching television is sub human.

Sir John, in Vancouver to receive an honorary doctor of science degree at the University of British Columbia, said man may make hit-and-run raids on other planets and perhaps even land on Mars in the next 20 years.

SO WHAT

"But so what?" he asks. "They may even find a primitive form of life on Mars but it will be nothing approaching life on earth."

Sir John, former president of the Australian Academy of Science, also has no truck with people who like to think computers are superior to the brain.

"The idea that we're expendable and that machines will take us over is sheer science fiction. If I believed this possible I'd say let's destroy all computers before we have to murder them."

He said man's education methods should be overhauled.

"A great deal of our education techniques are outdated because we have the wrong targets — passing exams rather than preparing for a flexible and rich life after school.

"People should be trained to live joyously and productively in this world in addition to training for their jobs. They must be taught to educate themselves to get a feeling for things like music, gardening, nature and behaviour in this wonderful world."

—Victoria Daily Times.

KOREAN COMMUNISTS REWRITING GOSPELS

The North Korean Communists are rewriting the Bible to spread their propaganda. This tampering with the text of the Bible is a subtle and effective way to spread Communist falsehoods. The Gospels, which are distributed in South Korea as genuine, are interspersed with attacks on the United States and the United Nations.

A changed passage in what they term the official version of the Gospel according to St. Luke reads as follows:

"And Jesus said unto them: 'The desire of every Korean is the peaceful unification of our homeland. Instead of this we suffer a life of misery and poverty and will continue to do so as long as the United States forces unlawfully occupy South Korea . . . . Their cruelties and immoralities bring us suffering and shame'."

The rewriting has been done under the auspices of the North Korean Ministry of Education. It is particularly effective propaganda in a country where the majority of people are not familiar with the correct text of the Bible.

—Canadian Bible Society

HALF MILLION BIBLES FOR GHANA

In 1965 The British and Foreign Bible Society received its largest order in history when the Government of Ghana ordered five hundred thousand Bibles for use in the Schools. To fill this order the Bible Society had to find $210,000 and within a few weeks the first shipments began to arrive in Ghana.

About half the Bibles will be in English and half in a variety of languages spoken in the schools. Latest reports indicate that the Ghana revolution will not affect the distribution of this huge quantity of Scriptures. Contributions are still urgently required.

—Canadian Bible Society

LONDON: GRAHAM ALTERS ALTAR CALL

A signal to the choir from ebullient emcee Cliff Barrows and the Greater London Crusade was under way. Billy was back, at the invitation of a group of laymen who thought "God has given him special gifts." It was Graham's biggest British effort since the famous Harringay meeting twelve years ago.

The opening-night crowd at the Earls Court indoor stadium was 19,000 (the hall holds 27,000), 2,000 of whom were in the choir. Oddly symbolic was the announcement that a lost and found department was operating. The meeting followed the familiar Graham pattern until he invited listeners to make a commitment or rededication by coming forward. Where the music ought to have started up, *the choir and organ remained silent.*

A lithe young Negro came first; then from all over the arena a steady stream of people: well-dressed, shabby, flamboyant, young, old, Oriental, European, African, at least as many men as women. They overflowed the platform area until the line was halfway up one aisle, 447 of them. It was three times the first-night response in 1954.

The second night's meeting, aimed primarily at youth, drew 15,000, who heard a remarkable testimony halfway through from weight-lifter Paul Anderson, called the world's strongest man. Once again, Billy Graham's appeal was given *without musical accompaniment.* There were 734 inquirers, three-fourths of them under twenty-five.

—Christianity Today

Let's Play Chess

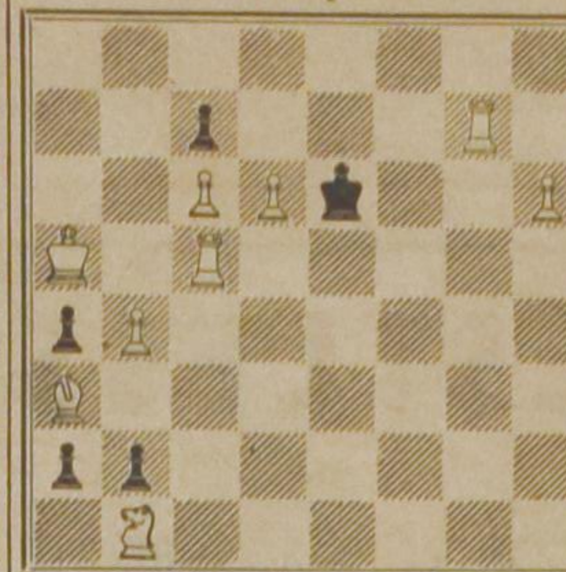
Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN JULY

No. 212

Author: K. Hanneman

Black: 5 pieces

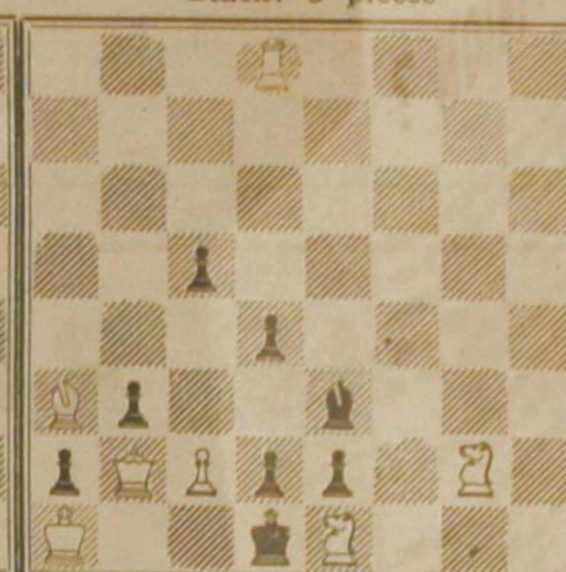
White: 9 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 213

Author: C. S. Kipping

Black: 8 pieces

White: 7 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The problems in July are more difficult than usual because many of our contestants enjoy some holidays.
2. Hanneman made more problems which turned out to be rather hard to solve. No. 212 is moreover tricky. Well, enjoy it. Give key, threat, plus all variations.
3. Kipping is well-known in our contest. He more often caused headaches, even with "simple" two-movers as No. 213 is. Key move sufficient.
4. Solutions of the May-, June-, and July problems are expected in one package by the editor, **before** Labour Day.

From the Mailbox

Dear Editor,

I was really struck by the worthless *contents of Rev. Dykstra's* article about: "Whether or not married women should work."

The discussion of this subject reminded me of an answer given by Dr. Billy Graham to a similar question or problem.

I hope you will allow me to quote Dr. Graham's answer here, as I strongly believe, that compared to the superficiality of Rev. Dykstra's article, Dr. Graham's approach is the true biblical one which gives a clear and firm guideline for the present day generation.

The question was:

"I am a married woman and have two small children. I feel that God is calling me to do missionary work. Do you think I should leave my little family and apply for work with some missionary board? I am forty years of age."

Dr. Graham's answer to this is as follows:

"My dear woman, the greatest missionary service a married woman can render is to be a devoted Christian mother. Let your home be your parish, your little brood your congregation, your living-room a sancutary, and your knee a sacred altar.

God has entrusted and dignified you with motherhood. There is no task or no calling higher than that. If, when you have discharged your responsibility to your family, you have extra time, there are people in your community who need Christ. And your church undoubtedly has many opportunities for Christian service. Yes, indeed, become a missionary, but let it be under your own roof, and in your own neighbourhood".

This answer gives strength. Please let us beware for nonsense and confusion.

Kingson, Ont.

(Mrs.) Elly Hoogendoorn.

☆

Dear Editor:

Recently two articles appeared in "The Christian Courier" on "Ecumenism in Education", written by Dr. P. G. Schrotenboer. I don't know if I understand the writer. On the one hand he writes, "The idea of a representational ecumenism does not commend itself to Christians who seek authentic unity in education, not even if it is a representation of people of 'Reformed persuasion'. Its orientation, the consensus of men, is wrong." On the other hand he writes, "Unity in organization should be based upon unity in idea," and these ideas must be those which ". . . indicate the basic stance of man in his central relation to God, to his fellows and to the world in which he lives." "There must in other words, be unity in man's heart confession by which he is guided in his learning."

This sounds rather dialectic to me. We don't want the "consensus of men" and we do want the "consensus of men". We want unity based on "ideas", not those expressed in the historic Reformed creeds, which are ecclesiastical, but ideas formed by men nonetheless. This leaves me with questions: Who will formulate these ideas? When they are formulated, by what standards will they be judged to be sound, truly Scriptural, ideas? And if these "ideas" can unite men in education, that has normative meaning for the whole of life, why will not these ideas unite believers ecclesiastically?

I agree, Mr. Editor, that "Unity in faith commitment is the basic, consensus is the goal", but are we so uncertain about our Reformed faith that we must start from scratch? Are we not forced always to a unity based on the "consensus of men"? I think I know right now where I stand as to the "consensus of men" who in the past were led in the truth by the Holy Spirit. I believe the writer owes it to us to be more explicit.

Yours for true ecumenism,
also in education,

Cecil W. Tuininga.

Comment:

And I thought what I wrote was crystal clear! I had not meant to be dialectic, and I did try hard to be explicit. But if it were really so clear as I assumed, my good colleague would not have found dark spots and seeming contradictions in it. Let's face it: he does make my writing appear contradictory. I admit that it needs clarification.

However, both the Rev. Tuininga and I will agree that there is more at stake than an analysis of how the article was written. He would not have spent his valuable time writing the editor just to try to show up a fallacy in the argument. What is involved is the nature and intent as well as the validity of a creed for education. I am glad that we can discuss this further, for it concerns the very heart of our existence before God and our living in the world.

Let me begin my response by calling attention to that on which we both agree: Unity in faith commitment is the basic and consensus is the goal. When the faith commitment is given creedal expression it becomes a **form of unity.** Here then we have the **basis** for unity. We do, that is, when there is true unity between what we confess and what the Word says. On this basis we should stretch toward the goal of consensus. But when we make that on which we do in fact all agree the basis we have turned things topsy turvy.

My articles dealt with unity in education. They posed the question: where should true unity in education be found? In one or other individual theory? In several theories put together? In the church creeds? Or should the form of unity be a creed for education? In stating that the last alternative alone can satisfy, I tried to show that authentic unity must be a **unity in faith.** This is as true in education as in worship and in church doctrine. The ideas that are expressive of faith are of such crucial importance in education because they show how man responds to God's calling and therefore, because they indicate how one feels in his heart to God in the way he would do his work, they determine the **direction** he will go. These faith ideas would bind heart and work to the Word of God in a response action that is itself initiated by God in His Word. The bond between faith and work is made necessary by the Word itself which says that faith without work is dead. On all this I find it difficult to think there could be any substantial disagreement between us.

I know that we also agree that there can be no true unity on the basis of a statement which would be formulated to cover two diverging faiths. This is the representational view. Neither of us would be satisfied, for example, with a statement of basic principles which would condone in the same educational institution two divergent **total frames of ideas** such as: (1) scripturally directed learning by the scholar who knows that all of life is religion; and (2) partly scripturally directed learning by the scholar who thinks that in large areas of study his engagement in learning is indistinguishable from that of a non-Christian. Often this second total frame of ideas is given the sanction of 'common grace'. What we should note here is that 'common grace' in this view is not one idea among many, like so many cartons on the shelf of the super market but an **ordering idea of a total** view of life and learning.

I am confident that when the people of God read what the intent of an educational creed is, namely to bind in the closest possible way the religious response of our hearts and the work of our hands and minds to the Word of God, they will forthwith sense the inner unity between this and that which they have been taught in the church. Nevertheless, I would like to remove certain misconceptions which persist in some minds.

(1) The view of unity in education that I presented does not in the least mean that we today begin from scratch. We build upon the work of the people of God in previous ages. But when we see what they have done and how little we have accomplished, and compare this with the high demands of the Word: we say that we have only a very small beginning. A church creed taught us to say this.

(2) The formulation of a creed for education does not in the least mean a downgrading of the church confessions. To the contrary the educational creed makes **explicit** what is already implicit in the church creed. Let me illustrate. The Heidelberg Catechism explains the third petition of the Lord's Prayer, with the words: "That so everyone may discharge the duties of his office and calling as willingly and faithfully as the angels in heaven." This is a general explanation that applies as well to one life area (such as the home) as it does to another (such as labor relations). This idea that everyone may discharge the duties of his office and calling as willingly and faithfully as the angels in heaven the educational creed applies to education as follows: "The diligent pursuit of theoretical thought in a community of scholars is essential to the obedient and thankful response of God's people to the cultural mandate. The task of the scholar is to give a scientific account of the structure of creation and thereby to promote a more effective ordering of the everyday experience of the entire community."

Therefore I dissociate myself from those (I do not even know who they are!) who want unity based on "'ideas', not those expressed in the historic Reformed creeds which are ecclesiastical". There can be no true unity in life between living in one sphere and living in another unless there is unity in the basic faith ideas that direct both. This means that true unity requires agreement in faith and teaching between the ideas of the church creeds and the school creeds. Only on the basis of unity can one speak of a differentiation in expression and focus, according to the area of life in which we are **active.**

The only means to judge whether ideas of faith are "sound, truly Scriptural ideas" is the Word itself. To this Word both the Church creed and the school creed must be subjected. Just because **both** must be subjected to the only supreme standard, neither one can be the standard for the other. When Christians submit themselves to the living Word they find that it judges both them and their ideas, of whatever kind.

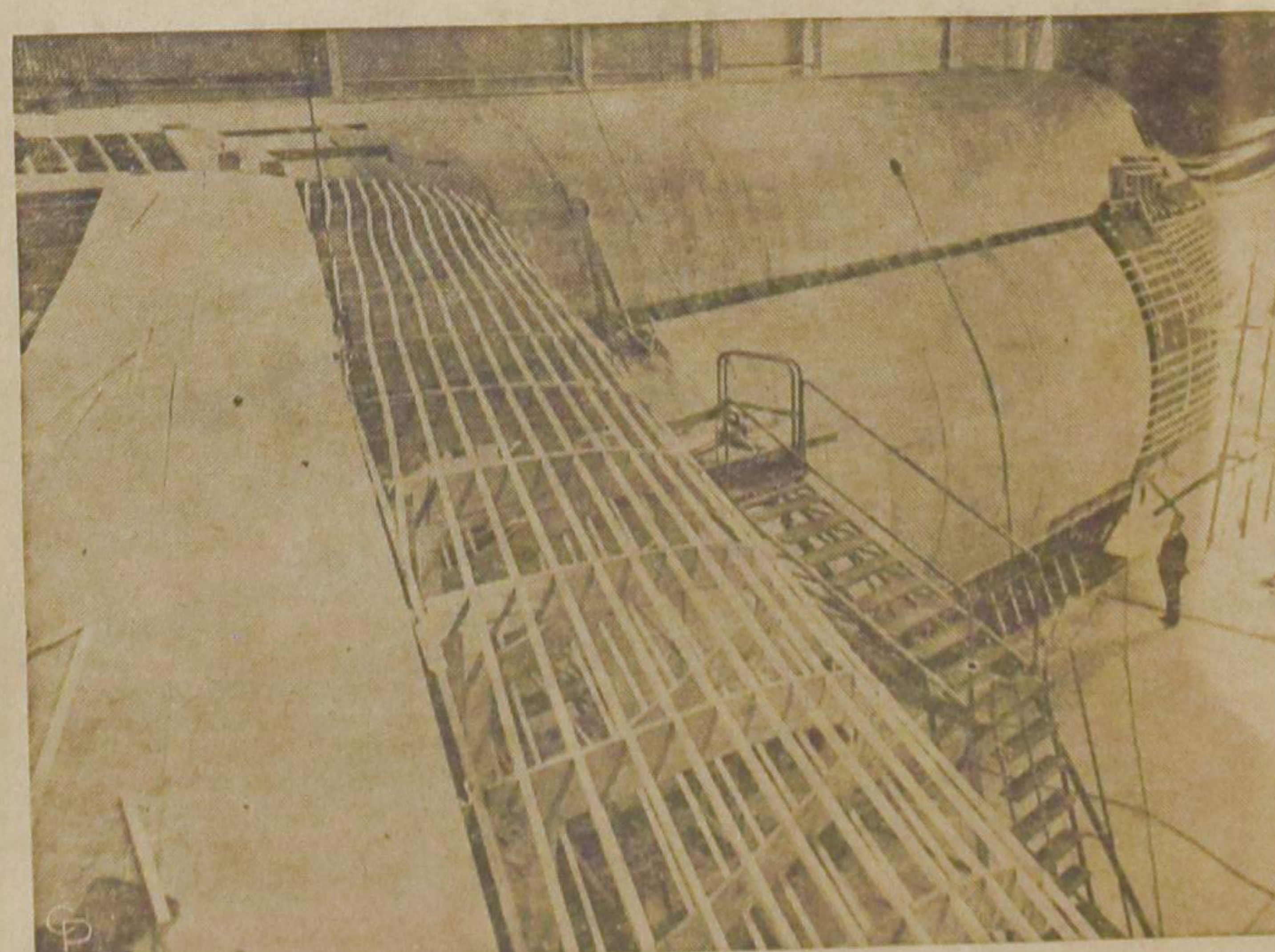
In answer to the question "Are we not forced always to a unity based on the 'consensus of men'?" I would answer that this is precisely the temptation we should resist. As the Reverend Tuininga admits, unity in faith commitment is the basis and consensus is the goal. What his question probably means is that confessions of faith, whatever their kind, are always communal. They are for the entire people of God. In Greek 'to confess' means to say the same thing. Thus it remains: The basis is God's Word which we confess in faith. Ever wider agreement among men is the goal.

Lest this reply become too long, let me say that while the Reverend Tuininga thinks he knows now where he stands as to the consensus of men who in the past were led in truth by the Holy Spirit, I have failed to find a consensus in the past in the field of education. What are those basic **educational faith** ideas on which all agreed? On what did all Re**formed** people even agree as to the **faith ideas** of education? I see a religious antithesis of direction in education. I see a non-Christian mind in the world, a Christian mind and a compromise mind. But we have scarcely begun to talk about unity in education.

We need unity in education because we all need each other. We need each other so desperately in education because we face a midnight darkness of unbelief in most *education today. We need to meet* each other in the posture of prayer to ask God to help us face the forces of unbelief that press upon us from every side. We need a unity in the school as we together listen to God's Word and then live these directing ordering ideas in the training of young people and children. For a better understanding of this unity we should strive until we all attain to the perfect unity of full grown sons of God.
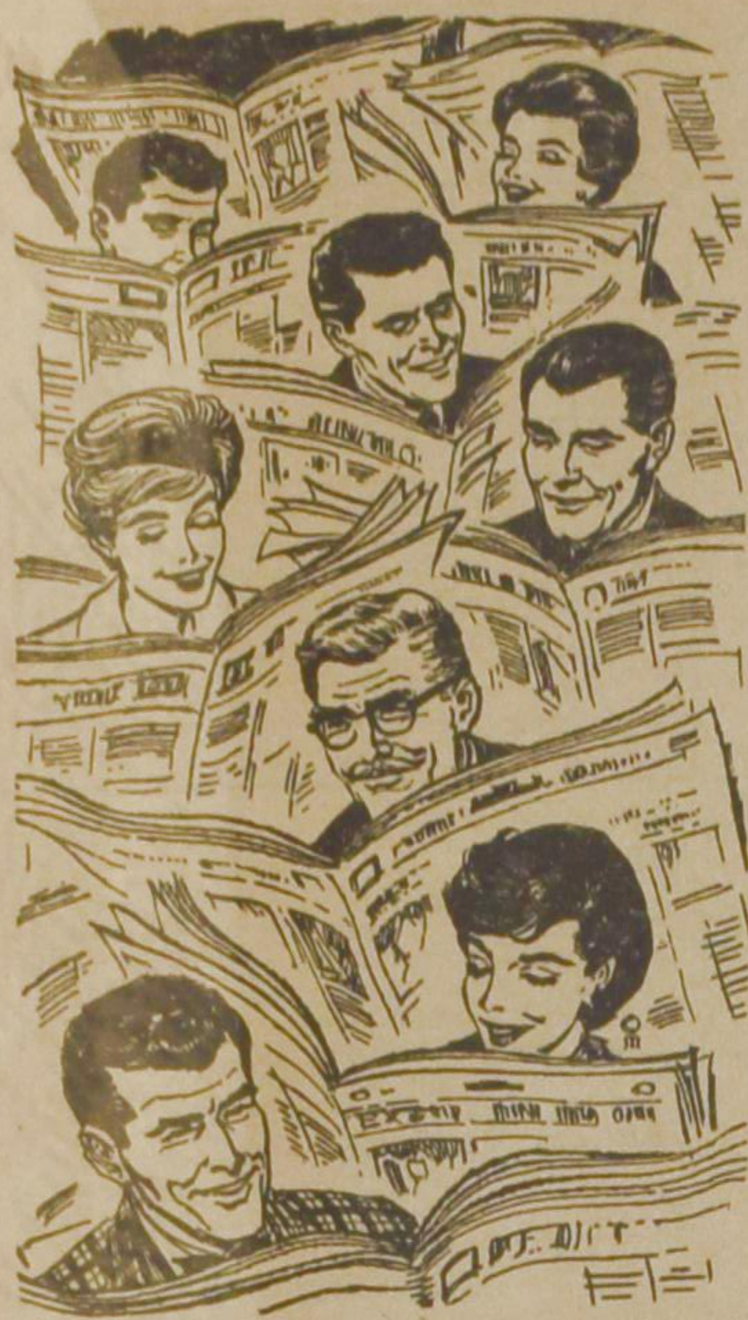
Very much more should be said about unity in education and about forms of educational unity. Just because these matters concern our existence before the face of God in our communal Christian living in the world, they will not let us rest. In our communal thinking on unity in education we might well consider further (1) what a creed is; (2) the need for multiformity in creeds in a secularized world; (3) how to convince modern Christians that they should live in confessional obedience to God in every life area.

Paul G. Schrotenboer.

WORLD'S LARGEST PLANE IN THE WORKS—A dwarfed workman stares up at the gigantic nose section of a full-size wooden mockup of the world's largest airplane, now under construction at the Lockheed-Georgia Company in Marietta, Ga. The plane, the C5A pure jet transport, is being developed for the Air Force as a military transport. Experts say a commercial version of the craft would be able to seat up to 900 passengers.

WHAT IS YOUR OPINION?

"I was going to write you about it, but I never came to it."

Repeatedly readers tell us that after reading a certain article in our paper, they were ready to write either for or against it —, but the letter never got finished.

This is a pity. In this way probably many good thoughts are lost. Therefore we will try to hear more from our "readership."

At regular intervals we wish to publish a number of questions in our paper. Everyone is invited to voice his or her opinion. We do not want to select a certain group of persons; we would rather hear from as many readers as possible.

This may become interesting That is, if many will come to our aid.

Let's put down the rules of the game **first.** NO ONE IS OBLIGATED TO MENTION NAME AND ADDRESS. You may do so if you wish, but you don't need to. We are interested in *what* is said, rather than *who* says it. Without mentioning your name you may feel more free to express your opinion, and as far as we are concerned we wouldn't be prejudiced when studying the answers.

We present this idea to our readers in confidence. The thing will fall flat if no one or hardly anyone will respond. However, we have confidence that our readers will take the trouble of writing us after reading the questions.

It will be clear that we cannot start a correspondence after we have published the result of a study of the answers. We will not even be able to publish all letters. At best we can print excerpts from them. Therefore, please keep your letters as brief as possible. We will read every answer carefully. After we have studied them all, we will publish the conclusion.

And now your homewerk. Here is the problem:

Is the Summer Vacation of the School too Long?

Take note of the closing date: July 22, 1966.

SUBJECT

Another schoolyear has come to a close. The children and teenagers just began the 8 to 10 weeks summer vacation.

We thought the above mentioned problem might be a proper one for the time of the year to be discussed in our column "What is your opinion?"

Relaxing in a comfortable folding chair in the backyard our readers may find time to ponder over the questions and let us know their opinions and solutions.

The questions, we are sure, will be to the interest of our readers, particularly to the parents and the teachers. Even senior high school and college students are cordially invited to tackle the questions and to send us their opinions.

As is stated above, no one is obligated to mention name and address. This time, however, we would appreciate if you would indicate in your letter whether you are a parent, a teacher, or a student, so that we may publish the opinions of the groups separately.

QUESTIONS

Here are the questions:

1. In your opinion, do you believe that the 8-10 week summer vacation, especially for the children who attend grade school or high school, is too long?
2. How do your children or the children you know in general evaluate the summer vacation?
3. What do you think is the reason (are the reasons) for the long summer vacation?
   a. Is it due to the weather?
   b. Does the teacher need such a long rest from the daily strain of teaching?
   c. Does the teacher need the vacation to take a summer course in order to catch up with the studies?
   d. Is the teacher's salary inadequate, so that he (she) might attain a summer job to earn some extra money?
4. Do you have suggestions to alter the pattern of the summer vacation, if you believe this to be necessary? For instance:
   a. During the month of July the children should attend school only in the morning.
   b. Special classes should be provided for the children who need some extra help to prevent them from failing (as in St. Louis).
   c. The schoolbuilding should be equipped with air-condition, so that the studies may continue without difficulty (as some schools in California).

DAIRY FARMERS ARE QUITTING

Recent agricultural statistics report that American dairy farmers are quitting in droves. In Wisconsin, America's No. 1 dairy State, 14 dairymen, on the average, have been quitting every day. This means that more than 5,000 herds have been liquidated in the past year, which amount is equal to the number of farmers who have been quitting the past five years. Many of them want no more of the daily grind of milking cows — at least not at prices paid to the farmers for milk these days. With wages of $60 a week these farmers cannot afford to spend thousands of dollars for investments. Most of them find work in the factory with better wages and less hours of daily labour.

Consequently, the prices of milk, butter and cheese will rise and the complaints of the housewives about the mounting household expenses will increase.

"I always drive this way . . . keeps other cars at a safe distance."

VARIA

FULL-BLOODED, ALMOST

Two men were sitting in the lobby of a blood donor station. One was a tourist, the other an Apache Indian. After staring a few minutes, the tourist could contain his curiosity no longer. "Are you really a full-blooded Indian?"

Apache: "Well, no. I'm one pint short."

A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN

. . . Sighhh . . . that was pure poetry . . . Erg realistisch . . . Hmmmmm . . . that's good stuff . . . Brother, that's expensive. . . .

Was that a bodily response easing, maybe, the pulsating silence created by the artistic genius of Prof. Seerveld? Perhaps it was a non-committal endorsement of the lectures by Dr. Ridderbos? Could it be the sweet tintillation of delicious food (God-given)? How about a somewhat fearful glance at the price inside a big book? Perhaps you ask, what is this all about?

Well, friends, it is all about the A.R.S.S.-sponsored conference at the Toronto District Christian High in Woodbridge on June 16th. On that fresh morning, under clearing skies, in a new auditorium, a number of Kingdom enthusiasts came together to listen to lectures and to join in Christian fellowship. The main interest that morning was the first lecture by Dr. Herman Ridderbos entitled "Church and Kingdom of God". With a good command of the tricks of pronunciation that plague and bless the English tongue, Dr. Ridderbos proceeded to sketch the being and relation of these two vital forces in the life of every Reformed (among others) Christian.

He began with a very brief survey of the varying conceptions of church and kingdom which exist within the Western Christian tradition. These are mainly the Roman Catholic identity, the pietistic reduction to personal communion, the unguarded cultural involvement of the social gospelists and the numerous sects which virtually abolish the Kingdom. Within the Reformed camp we find that in spite of the more Biblical position expounded by men like Calvin, Kuyper and Bavinck nevertheless the church receives more emphasis than the Kingdom. And although these men were convinced that the Kingship of Christ was to be extended to the whole of life, yet somehow, in line with the confessional standards, the church remained dominant. But what actually does the Bible say that the church and the Kingdom are?

In God's Word we find that "the Kingdom is the dominating idea and that the significance of the church only becomes clear in the light of the Kingdom of God". Jesus, in distinction from the older Jewish eschatological vision of the Kingdom of heaven, proclaims that the Kingdom is now near and has come. The gospel thus announces that with the coming of Christ the dominion of God over all things and all powers has begun. In fact "the great future of God's all-encompassing redemption has become present time." In short, the salvation of God is no longer a limited future hope but a glorious present reality and with this we discover that service of God is no longer limited to the temple and his worship." On the day of Pentecost the Spirit throws open the doors and drives the disciples outside into the world". From now on the church must profess that the Word and Spirit and Blood of Christ rule as a redeeming-renewing power over the whole of life.

Well, dear reader, it was about at this time that I caught myself thinking that I had heard this before if in somewhat differing emphasis. After all isn't this — shouldn't it be? — what our honoured and esteemed Calvinistic tradition has always stood for? - - - eerr — tried to, anyway! And yet . . . reflecting on what goes on in our circles I wondered, — you too? — if our people realize that included in the whole of life is the bedroom, the kitchen, the workshop, the study, the classroom, the farm, the beach as well as a spacecraft and . . . oops . . . a pulpit . . . Or do we sometimes — just sometimes, of course — forget that to Him has been given all power on this here and now earthly planet?

At this point Dr. Ridderbos broke my momentary day dreaming by beginning to talk about the nature of the coming of the Kingdom. It is revealed most characteristically in Jesus' many parables about seed. Summarized, it is that the Son of Man is the Sower. Thus we find that the eschatological world comes in the apparently impotent figure of a sower. With discretion and tact there must be plowing, sowing and cultivating as the Word enters the world as a vehicle for the Kingdom. And yet the increase is of God. Thus, in spite of Christ's open triumph on Easter, the Kingdom will continue on its hidden way until that day of the great future. In the meantime, dear reader, do you realize — did it soak into your every nerve and muscle? — what a wonderfully exhiliarating, sobering, exhausting life time we as Christians can spend in service of our Lord?!!

But you ask, where in all this inspired activity is the church? The church does not coincide with the Kingdom. The church is the body of Christ which reveals his fulness to this present world. Thus the church represents the Kingdom of God in a specific exemplary way. The meaning of the Kingdom for this world is to be seen in the church. St. Paul had a few things to say about the church too. His fundamental idea concerning the church is the people of God. By this wholly Scriptural conception is expressed the fact that God called and chose the church out of the world. Thus we find in the New Testament that the church has her own unique character (I Peter 2:9 for example). This line of thought as especially emphasized by Dr. Ridderbos in connection with the current eucumania in many circles. However, as a word of warning almost, he went on to speak of the wholly Pauline conception of the church as the body of Christ. This thought line is not to be used as a Biblecal ground for defending the many often hateful schisms which rend the church, by thinking that Paul is here referring to the invisible church. The New Testament knows of no invisible spiritual church. "For it is exactly to the church as body of Christ that Paul appeals when he combats and corrects the defects of the visible revelation of the church." "The very thing that the Spirit wishes to do is to make the church visible." Hence the emphasis on that word **body** tells us rather plainly not only that the church is to be seen, but also that within it there are various gifts (Christ-given) which are to be used for the upbuilding of God's people so that we all may "attain unto the unity of the faith, and of the knowledge of the Son of God, unto a fullgrown man, unto the measure of the stature of the fullness of Christ". The full knowledge of God is not just believing in your own salvation, but much rather that we begin to see all things on this earth in relationship to Christ. And it is only when we realize that the fulness of Christ covers much more than just the church — HE was given all power, was He not? — that that grand vision for Christian service overpowers us — does it? — and shows us that the upbuilding of the inner power of the people of God (church) serves only to strengthen God's servants for the service in the whole of God's beautiful redeemed creation.

During the question period which followed the coffee break and discussion groups, the emphasis lay repeatedly on the Ecumenical movement and on the meaning of the Kingdom. Dr. Ridderbos stated that the Reformed approach to Ecumenism is to realize that even in the other churches there is a manifestation of Christ's body. Especially in connection with the Kingdom it is important to remember that it is an eschatological conception, that it does not as yet reveal the Sovereignty of God in its original sense and that it is much more extensive than the Church.

After an excellent lunch we met again to listen to the second lecture by Dr. Ridderbos called "The Kingdom of God and our life in the World". As you may have noticed, this topic ties in rather well with the discussion of that morning. In order to get some notion of the full richness of the Christian life two main ideas were developed. They are Christian liberty and holiness.

Christian liberty is not only freedom from the guilt and power of sin but also the freedom to receive that which God has made with all its gifts and possibilities and to refuse to allow oneself to be brought again under the precepts of men.. "Christian liberty is thus to stand in the world with a free conscience because God in Christ has set us free."

Very illuminating in this respect are the first chapters of Colossians. This freedom in Christ can not be emphasized too much, even in our 'enlightened' Reformed circles. Through faith all things are consecrated to God in Christ, so that we as Christians had better be careful when often we hear the labels — handle not, taste not, touch not — applied to a great many activities in this modern world. Do we not believe that Christ has defeated the powers of this world? and that He now rules in eternity? In other words, the dominion of Christ (Kingdom) opens up this whole creation to the believers. The meaning of this wide perspective involves a commission however. The Christian is called to be a leaven, the salt of the earth. The victory of Christ over the many demons (the miracles) created by man to destroy God's work gives the believer a vicarious kingship but it also requires that he become the exemplary suffering servant.

Now you may say that this liberty borders on license and that it is dangerously close to secularism. It is, if not centered in obedience to Christ. Yet may we, just because we are scared, therefore stuff our Kingdom work in the background, and securely concentrate on making sure that our little group of the faithful remains faithful (according to our idea of it)? Dr. Ridderbos did not think so. He insisted that we must take Christ's freedom as our point of departure and not be afraid to draw the circle of Christ's power as large as the Scriptures do. And to show the further extent of Christian liberty he went on to discuss holiness.

Basically this implies that we submit the whole of life to God, or as Paul says it, "the presenting of your bodies as a living sacrifice to God". (Note that he says — **Bodies** —). The scope of Christ's redemption only becomes clear when we see that our whole body is to serve God in all its activities and not just out little souls, not just in church, but also in every facet of our daily lives. (I Cor. 10:31) This does not mean that we make church services out of the rest of life but that we attempt, in an **expedient** manner (I Cor. 6:12, 13), to engage in the various culture-forming activities in obedience to God's wishes (sanctification).

In the following discussions and questions Dr. Ridderbos elaborated a bit on this often puzzling idea of holiness. Expediency, in the participation of the creation in all its richness, in Christian liberty, has always the welfare of our neighbour in view.

And to round out the afternoon meeting, here is a jewel of a definition given by Prof. Ridderbos, "Heiligheid is wanneer de Here met vreugde kan zien dat ik een glaasje drink."

* * *

Having banquetted to Jehova (. . ? . .) we gathered in the evening, in thronging numbers, to absorb the powerful eloquence of Dr. Calvin Seerveld as he spoke on "The meaning of Silence for Daily Life and Sunday Worship".

Zeroing in on this splendid cosmic theatre under the daily providential care of God, Who has structured all things by his faithful Word (Law), Dr. Seerveld pointed out, in fluent streams of physical sound, that "spiritualizing misses the glory of bodilyness which God has gone out of His way to provide". A man (woman) who continually denies this earthly life in all its varied richness and consequently turns into a fearful no-man has missed the central creation meaning of Redemption. Do we not live ANNO DOMINO? Thus is the involvement in creation not an adventure in which we Christians marvel at God's handiwork — specifically science —? Is silence not a creation ordinance? Does not its inarticulate presence pervade the life of all creatures? Have we ever felt hurt by the embarrassed silence produced by a blushing girl as she has no answer to rude or so-called 'candid' remarks? How do we react to the ignorant silence of a man who was publically ripped to pieces in an argument? The many forms of beauty, do they keep us in spellbound silent admiration, or do we instantly show our superiority by making pointless criticism? The restful, content silence after a hard day's work well done, is it ours? And what of that most intimate relation that God has blessed us with — the love between man and woman? — The treasured bliss of the contact of love realized in stillness with the eyes and the hand. The world plays a record of romantic music to cover up the fear and shame of God and the other. And we?

Silence was given with created individuality, as a reflexive, protective retreat for self-replenishment. Today this need is serviced by the 'portable generation'. How can one know oneself and God if one lives on a diet of advertized soundlike noise?

We all confess (?) that life is religion in action, meaning thereby adoration, sacrifice and thanksgiving. All is an expression of service. So what do we do with silence in our public worship? The clinckers that Dr. Seerveld brought to Toronto revolved around this urgent cluster of questions concerning the nature of the church service. Do we as a confessional body silently wait upon our God or should we make a joyful noise unto Jehovah? Perhaps our liturgy should contain both elements. Symbolic liturgical silence will give the congregation a chance to become receptive to God's communal grace in Christian communion. Resting, expectant, it is Sunday, silence is a refreshing preparation, a sort of prelude to a full bodily Hallelujah. The church must be the communal pause which in grace-centered peace refreshes the Kingdom worker. It must not be the brain-tiring lecture hall it so often is.

The world roars on with fearful noise. It hates in silent determination. Man will, he'd better, prevail.

Are you waiting silently upon the Lord?

Adrian Guldemond.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. E. Eerkes are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

ALIDA
to
Mr. DONALD L. THORPE

The wedding will take place D.V. on Friday, July 8th, at 7 P.M. in the Second Christian Reformed Church, Edmonton, Alberta.

The Reverend J. Uitvlugt will officiate.

12802 - 120 St.,
Edmonton, Alberta.

Mr. and Mrs. William Bezemer of Fruitland, Ont. wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

HESTER WILHELMINA
to
Mr. PETER KAPTEYN

son of Mr. and Mrs. C. Paul Kapteyn of Wilmot, N.S. on Tuesday, July 19th, 1966 at 4 o'clock in the Christian Reformed Church of Fruitland.

The Rev. H. Mennega of Dresden officiating.

For sale:

TWO MANUAL REED ORGAN

blond finish. $300 or best offer. Suitable for a small church. Contact: P. Meyer, 61 Woodland Dr., R.R. 5, Galt, Ont.

History of Air Conditioning

Few people know that some of the scientific geniuses of the 18th Century could be found sprawled over a drawing board during the summer dog days — their lace collars wilted and askew — trying to design an air conditioner.

The Marquis of Chabannes had an idea that hot pipes run through his fireplace could be used for cooling. Weird as it sounds — "at B air influx enters from A, goes through pipes, B, and emerges to C," etc., etc., — the Rube Goldberg actually worked!

The Marquis, a kind of James Bond type who performed several missions for his government abroad, never blew his cool — and between assignments stumbled onto the scientific principle of rarefaction, whereby heated pipes can generate a draft of cold air.

Noble as he was, the Marquis' ideas never quite matched the grandeur of those of the Chinese ruler Huang, of the Ming dynasty, whose motto must have been "never think small". This ruler had a rain-making device on the roof of his "cool room" and underneath, inside its vast reaches, an artificial lake big enough for islands and cruising pleasure boats.

Another Asian ruler, a rival in gracious living, had slaves running from a snow covered mountain to fill not his drink but the double walls of his palace. His double wall is used today in an all-climate insulating glass now on the market.

Called "Solarban Twindow", it's made of two panels of glass tinted to cut glare and separated by a quarter inch of dry air space.

The "Twindow" is designed to cut air conditioning costs in the summer and heating costs in the winter.

Also on history's drawing board was a theater air conditioner made from a chandelier. Made for the Covent Garden Opera House during the 19th Century, it used the gas flames on the chandelier to provide a draft — via rarefaction — so that stale air would be wafted upwards to a hole in the ceiling.

And yet another invention for a public hall during the same century made each person entering the building provide a draft for cooling. He had to push through a heavy revolving shaft which sent a blast of air upwards and into another complicated contraption to pipes, a wooden box, a vent, etc. — which was supposed to keep him cool during the performance.

But America's 19th Century pioneer crusader for air conditioned comfort was Henry A. Gouge who wrote a book huckstering his own gadget — a kerosene jet attached to a pipe vent which also worked by rarefaction. He was not above knocking down the devices of his competitors.

"Mr. Steinway, of Steinway Hall," he wrote, "was a liberal man, but nevertheless his 'ventilating prisms' attached to the ceiling did little to keep the ladies from fainting and getting headaches."

But it wasn't until 1906 that William H. Carrier, of Buffalo, N.Y., designed the first air conditioner which actually cooled and washed a stream of air introduced into the room.

Behind him were centuries of hand fans, which, after being invented by the Chinese, caused stir among lovers, diplomats, and social climbers.

Few fan carriers, however, went so far as a breed of Japanese warriors who carried politeness to such lengths that they had special fans to carry into battle.

But the fans were made of cast iron — just in case the men lost their tempers.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Scent
6. Sparkle
11. Sounder
12. Spokes
13. Disgrace
14. Embellish
15. Ovens
17. Printer's measure
18. Paris stock exchange
21. Some
22. Against
23. Summit
26. Strike again
28. Thorn
31. Lamb's pen name
33. Concert selection
34. Advanced
36. Newest
38. Card game
39. Mature insect
41. Pointed arch
43. Peaceful
47. Otic
48. "Your majesties"
49. Tendency
50. Harmonizes in color

DOWN
1. Aide: abbr.
2. Cheer
3. Cape Horn native
4. Commemorative
5. Tracts or sites
6. Campus group
7. Youths
8. Excitement
9. Whistle
10. Neigh
16. Persian weight
18. Stripe
19. Type of armed bandit
20. Speak
21. Ablaze
24. Before: prefix
25. Religious musical work
27. 3.1416
29. Sloths
30. Bandicoot
32. Between Miss. and Ga.
34. Buoy
35. Portend
37. Pasture cattle for a fixed sum
39. Steppe son
40. Unite
42. Wrath
44. Sea eagle
45. Formerly
46. Common sufffix

■	C	O	R	N	■	P	A	S	S	■
L	E	V	E	E	■	R	U	L	E	R
A	L	A	T	E	■	O	R	A	T	E
B	E	L	S	■	P	L	A	T	T	E
O	S	■	■	C	O	O	■	S	O	D
U	T	T	E	R	I	N	G	■	■	■
R	E	E	V	E	■	G	A	L	E	A
■	■	■	A	D	E	E	M	I	N	G
O	P	T	■	I	N	D	■	■	R	A
R	E	R	A	T	E	■	S	E	A	T
C	A	I	R	O	■	B	U	D	G	E
A	C	T	O	R	■	U	R	G	E	S
■	H	E	W	S	■	N	E	E	D	■

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(76)

"When I have charged a black with unfairness and dishonesty" — he flicked the pride of his hearers — "he has answered, if able to clear himself, with an air of disdain, 'What! do you think I am a white man?'."

He passed to the methods by which the slaves were acquired, the guilt of European nations in offering desirable goods in exchange for human beings, and thereby fomenting bloody wars between native tribes anxious to obtain the requisite commodity.

"Some people suppose that the ship trade is rather the stealing than the buying of slaves. But there is enough to lay to the charge of the ships withous accusing them falsely. The slaves, in general, are bought and paid for."

Such casual concessions, his refusal to include all ship-captains in brutality, all natives in virtue, served to emphasize his ensuing description and statistical calculation.

"Their lodging-rooms below the deck are sometimes less than five feet high . . . the slaves lie in two rows one above the other on either side of a ship, like books upon a shelf . . . sometimes so close that the shelf would not easily contain one more . . . the poor creatures, thus cramped for want of room, are likewise in irons, for the most part both hands and feet, and two together, which makes it difficult to turn or move, to attempt either to rise or to lie down, without hurting themselves or each other. Nor is the motion of the ship, especially her heeling . . . to be omitted as they lie athwart the ship. . . . The heat and smell when the weather will not admit of the slaves being brought upon deck, and of having their rooms cleaned every day, would be almost insupportable to a person not accustomed to them," he continued; and the select members of a society beginning to pride itself on its daintiness suddenly realized that the immaculate parson before them had long been accustomed to them. Taking a low average, John computed that one fourth of the whole purchase (that is fifteen thousand slaves) perished annually before setting foot in the Americas. He left Wilberforce to calculate the mortality of healthy negroes before the sales were completed as fifty per cent. He conceded the existence, during his trading-days, of humane masters whose slaves were comparatively happy; but from his own observation he had been left with no doubt that the condition of the majority was wretched in the extreme.

"The gentlemen to whom my ship was assigned at Antigue in 1751, himself a planter, told me that calculations had been made, with all possible exactness, to determine which was the preferable, that is the more saving method of managing slaves:

"Whether to appoint moderate work, plenty of provision, and such treatment as might enable them to protract their lives to old age? or

"By rigorously straining their strength to the utmost, with little relaxation, hard fare, and hard usage, to wear them out before they became useless and unable to do service; then to buy new ones?

"These skilful calculators, he said, had determined in favour of the latter mode as much the cheaper; and he could mention several estates in the island on which it was seldom known that a slave had lived above nine years."

John's voice broke. Mindful of his determination not to endanger the force of his argument by emotion, he controlled himself to continue in a tone harsh with effort:

"I hope it will always be a subject of humiliating reflection to me that I was once an active instrument in a business at which my heart now shudders. If this, my testimony, should not be necessary or serviceable, yet I am bound in conscience to take shame to myself by a public confession which, however sincere, come too late to prevent or repair the misery and mischief to which I have formerly been accessory. I have spoken voluntarily, without other motive than feelings of humanity and a regard for the honour and welfare of my country. There is a cry of blood against us: a cry accumulated by the accession of fresh victims, of thousands, of scores — I had almost said of hundreds — of thousands from year to year.

"Though unwilling to give offence to a single person, yet in this cause, in such a cause, I ought not to be afraid of offending many by declaring the truth — if, indeed, there can be many, whom even interest can prevail upon to contradict the common sense of mankind by pleading for a commerce so iniquitous, so cruel, so oppressive, so destructive, as the African slave trade."

* * *

"My Dear —" wrote John, and paused. How many times, how many hundreds or thousands of times had he written that phrase? It was his almost inevitable reference to her in letters and in his diaries. But inadequate . . . so inadequate that he put his pen to the paper again and wrote: "Sweet —" The word was true of her, far more true than he had dreamed even in ther early days of marriage; sweet with the genuine, unforced sweetness of a heart that stored no dregs of bitterness or jealousy. Yet 'sweet' had a suggestion of insipidity, of cloying, which was far removed from the effect, at once stimulating and restful, of his virtuous woman whose price was above rubies. Price — he added "Precious," and then, remembering how she protested, yet loved the adjective — "at my age, John?" — "Beautiful".

But is was appropriate, incredible though in his youth he would have thought it. How arrogantly the young spoke from their ignorance. He had never before experienced what it was to be sixty-three. Therefore he could not have known that a wife of fifty-nine could look as beautiful as when they first came together. "We are now far advanced in the thirty-ninth year of our joint reign," he had written recently to Mrs. Taylor. "My Dear's health continues precarious." But how remarkable that the frequent and painful periods of indisposition made no more inroads on Mary's loveliness. Perhaps they refined it, kept it from the placidity, the impassive, kindly mask which age drew over the faces of many women. Mary's difference had always been a thing of expression, of vivacity, of laughter bubbling up at unexpected moments, and this even her pain, even nights when she had lain trembling with the agony of her head until dawn brought fitful sleep to both of them, even six months confinement at a time to her upstairs room, had not quenched. Nor had age altered the delight which she derived from every effort to please her, so that even the pleasure which she took in making herself attractive — pleasure which he felt he should deplore yet could not help encouraging — became a reciprocal joy.

"Doesn't God give us all things richly to enjoy?" she had inquired when John, being asked to choose, had selected the more flattering colour for her new gown and was introspectively questioning his motives in the choice.

"I can't contradict Scripture on that point," he had admitted smiling, "but —"

"And don't you enjoy seeing me look well — as well as I can, considering age and infirmity?"

"You know that I do! But —"

"But you are afraid I shall become vain . . . as if what you have written and said to me for forty years hasn't undone me completely long ago! But have you considered that if I deliberately chose dull material and a plain style, I should presently look censoriously on every woman who dresses prettily? And that censoriousness could spring from envy? And I don't really spend much time curling my hair. But if I didn't, I might spend more time wishing I had. So —"

It was one of the many points on which she had given him a balanced perspective, so that, when he wrote for the Evangelical Magazine an article on Female Dress, it had distinguished nicely between essentials and matters of little import. Doubtless the success of the correspondence which he carried on with women of all ages and classes was due in no small part to the liberal education which Mary had unobtrusively given him. Mary, his own —

Gratefully he added the possessive and brought the greeting full cycle with two final words: "My Dear Sweet Precious Beautiful Own Dearest Dear" — the letter now read. He had risen early to put it in the post before his full-day's programme began.

"I had a safe and pleasant journey, agreeable chit chat company and by the Lord's goodness arrived here in safety at 3 o'clock. Much and earnestly have I been importuned to stay till Saturday but my desire of seeing you, and my promise to you that I would return on Friday have prevailed. . . ."

John paused again for a brief review before the Lord of the events since his arrival on Monday in Colchester. This sort of prayer, arising from business in hand, he had learned to employ whenever impulse and opportunity offered; for he had frequently mourned the fact that he was seldom more a prey to vain and evil thoughts than when on his knees; and though, of late years, the thoughts and imaginings which pestered him were idle rather than vile, he had too much knowledge of his own heart to attribute the change to improvement in that organ, rather than to increasing age. Yet such was the mercy of God that he was enabled to preach and write with acceptable power, even while most conscious of his weakness — perhaps because most conscious of his weakness, most dependent upon his all-sufficient Saviour.

Yes, he felt justified in refusing to comply with the Routleys' urgency that he stay to address the Society on Friday evening. Before that he would have spoken three times in the morning and as often at house or Chapel meetings in the evening. His interview last night with young Sandwell had convinced him — if he needed convincing — that there had been leading in his decision to accept the invitation to Colchester rather than to St. Alban's. And his fund for Ellis William's destitute family had been unexpectedly doubled. The burden which he had assumed to assist the poverty of that devoted young Devonshire curate, and the sorrow with which he had heard of his death were lightened a little, now that over four hundred pounds would somewhat alleviate his widow's difficulties. Thank God he had seized the opportunity to speak of it at yesterday's dinner table, little knowing that the response would be so generous. He must be more ready to buy up opportunities in future. Mary would be glad. He wrote a brief account for her, describing the new acquaintances whose hearts had been touched and whose purses had been opened.

"I have paid earnest to return by the same coach which brought me," he continued. "I long to see you already. It seems as if I was coming home from the East Indies."

Why had he written the East Indies, he wondered, when he had never been there? Had his mind reverted unconsciously to the great dread of his life, those weeks and months on the Harwich when he was being forced from Mary to the East Indies, when anything seemed preferable, any risk worth the taking, even the mad risk which had plunged him in misery?

As always, recollection of those days was enough to send him into a mood of fervent gratitude. "O to grace how great a debtor" was he, the African blasphemer and profligate! Not least of his blessings was the powerful, almost reproductive memory, which awoke again and again, to keep him from being lulled into complacence at his present state.

"I have only to mix a little Plantane sauce with my meals" he had written to Mary, on the first occasion of dining off gold plate at Lord Dartmouth's. So now, glancing from the window as the October morning sun slanted on the roofs of this ancient city, he gave himself up to the general thanksgiving occasioned by his last sentence.

Never had a man been so blest in temporals as he, especially in these last few years. Nor, surely, had any man been raised from such unmitigated degradation to such honour, from such loneliness to such love.

(To be continued.)